

พิชิตสังคมศึกษา O-NET

โดย....ครูแม่ค// <https://krumitson.obec.cc>

ศาสนาในประเทศไทย

พระพุทธศาสนา

พระพุทธเจ้าในฐานะเป็นมนุษย์ผู้ฝึกตนได้อย่างสูงสุด (ตรัสรู้)พระพุทธเจ้าเชื่อมั่นในศักยภาพของมนุษย์ ว่าสามารถพัฒนาตนเอง ฝึกฝน อบรมตัวเองอยู่เสมอ และพระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่างของมนุษย์ ในการเพียรพยายามใช้สติปัญญา

คุณธรรมในข้อใดที่ทำให้พระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ผู้ฝึกตนได้อย่างสูงสุด

1. ความใฝ่รู้ใฝ่เรียน
2. ความมุ่งมั่นตั้งใจ
3. ความกตัญญูทวดเวท
4. ความขยันหมั่นเพียร
5. ความซื่อสัตย์สุจริต

ตามพุทธประวัติ เหตุการณ์ใดในคราวประสูติของเจ้าชายสิทธัตถะ ที่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์มีศักยภาพในการพัฒนาตน ให้ประเสริฐสูงสุดได้” (o-net'61)

1. ทรงประทับต าเนิน 7 ก้าว
2. ประทับยืนพระยุคลบาทเสมอกัน
3. ทรงเปล่งอาสภิวาจา
4. มีดอกบัวรองรับพระยุคลบาท
5. ทรงบำเพ็ญพระพักตร์ไปเบื้องทิศอุดร

พระพุทธศาสนาเป็นศาสตร์แห่งการศึกษา = ไตรสิกขา vs มรรค 8

ไตรสิกขา (การศึกษาและการฝึกอบรม)	สรุปลงในไตรสิกขานี้เป็นข้อปฏิบัติที่ยึดทางสายกลาง			จดเพื่อจำ
ศีล (ฝึกอบรม ความประพฤติ) สะอาด	ศีลสิกขา กาย วาจา	สัมมากัมมันตะ	กระทำชอบ	
		สัมมาวาจา	พูดชอบ	
		สัมมาอาชีวะ	เลี้ยงชีพชอบ	
สมาธิ (ฝึกจิตให้มีสมาธิ ความมุ่งมั่นแน่ว แน่) สงบ	จิตตสิก ขาจิต	สัมมาวายามะ	พยายามชอบ	
		สัมมาสติ	ระลึกชอบ	
		สัมมาสมาธิ	ตั้งมั่นชอบ	
ปัญญา (ฝึกตนให้เกิดความรู้แจ้ง เห็นจริง) ว่าง	ปัญญาสิกขา ปัญญา	สัมมาทิฐิ	เห็นชอบ	
		สัมมาทิฐิ	ดำริชอบ	

ข้อใดแสดงกระบวนการและผลการศึกษาได้ถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนา (o-net'60)

1. สติศึกษา นำไปสู่ผลคือปัญญาที่พัฒนาแล้ว
2. จิตตศึกษา นำไปสู่ผลคือกายที่พัฒนาแล้ว
3. ปัญญาศึกษา นำไปสู่ผลคือจิตที่พัฒนาแล้ว
4. สติศึกษา นำไปสู่ผลคือกายและความประพฤติที่พัฒนาแล้ว
5. ปัญญาศึกษา นำไปสู่ผลคือจิตและปัญญาที่พัฒนาแล้ว

ข้อใดเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดสัมมาทิฐิที่สอดคล้องกับ “ปรโตโฆสะ”(เสียงจากผู้อื่น) (o-net'61)

1. พ่อแม่ที่ติตติสุรา
2. ครูที่ตามใจนักเรียน
3. เพื่อนที่ชวนไปเที่ยวกลางคืน
4. พระภิกษุที่ผูกดวงให้
5. ผู้นำชุมชนชักชวนให้บำเพ็ญประโยชน์

องค์ประกอบของศาสนา

ศาสดา คือ ผู้ที่นำหลักคำสอนมาเผยแผ่ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ศาสดาธรรมดา คือ ศาสดาที่คิดหลักธรรมนั้นขึ้นมาเอง เช่น พระพุทธเจ้า และศาสดาพยากรณ์คือ ศาสดาที่นำคำสอนของพระเจ้ามาเผยแผ่ เช่น พระเยซู นบีมูฮัมหมัด

หลักธรรม คือ คำสอนที่ศาสดารวบรวมไว้ในคัมภีร์ทางศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด และทุกศาสนาต้องมีแบ่งได้เป็น 2 ระดับ คือ ระดับศีลธรรม จะสอนเรื่องความดีความชั่ว และเรื่องทั่วไป เพื่อความสงบสุขของคนในสังคม และระดับปรมัตถ์สังขจะ จะสอนเรื่องความสุขนิรันดร์หรือก็คือจุดมุ่งหมายสูงสุดของแต่ละศาสนา เช่น นิพพาน โมกษะ

ศาสนิกชน คือ ผู้ที่นับถือศาสนานั้นๆ เช่น พุทธศาสนิกชน คริสต์ศาสนิกชน มุสลิม

ศาสนพิธี คือ ระเบียบพิธีปฏิบัติในการประกอบกิจการทางศาสนา เช่น พิธีมิสซา

ศาสนสถาน คือ สถานที่ที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เช่น วัด โบสถ์มัสยิด

นักบวช คือ ผู้ที่ทำหน้าที่เผยแผ่หลักคำสอน และนำประกอบพิธีกรรม เช่น พระสงฆ์

ศาสนาพราหมณ์ – ฮินดู

ศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเป็นศาสนาที่เก่าแก่ที่สุด เกิดขึ้นเมื่อชาวอารยันจากเอเชียกลางเข้ายึดครองบ้านเมืองของชาวดราวิเดียนบริเวณอารยธรรมลุ่มแม่น้ำสินธุแล้วเกิดการผสมผสานความเชื่อและการแบ่งวรรณะ เกิดเป็นศาสนาพราหมณ์หลังจากนั้นจึงมีวิวัฒนาการเป็นศาสนาฮินดู

หลักความเชื่อ

พระตรีมูรติคือ พระเจ้าสูงสุดของศาสนาฮินดูซึ่งประกอบด้วย พระพรหม พระวิษณุพระอิศวร

- 1) พระพรหม เป็นผู้สร้างโลกและสรรพสิ่ง มี 4 พักตร์มเหสีคือ พระนางสุรัสวดี
- 2) พระวิษณุ (พระนารายณ์) เป็นผู้รักษาคู่มครองโลก ถือจักร สังข์ททา และตรีมเหสีคือ พระนางลักษณมี
- 3) พระอิศวร (พระศิวะ) เป็นผู้ทำลายโลก จะทำลายก็ต่อเมื่อเห็นว่าควรทำลาย มี 3 พระเนตร พระศอตำ

มเหสีคือ พระนางอุมาทา

ปรมาตมันและอาตมัน

ปรมาตมัน คือ วิญญาณสากล อาตมัน คือ วิญญาณส่วนบุคคล แท้จริงแล้วปรมาตมันและอาตมัน คือ สิ่งเดียวกัน อาตมันจะหลุดจากปรมาตมันมาเข้าร่างกายเกิดเป็นมนุษย์เมื่อมนุษย์เสียชีวิต อาตมันจะหลุดจากร่างกายเดิม เพื่อไปหาร่างกายใหม่เป็นการเวียนว่ายตายเกิด แต่ถ้าบรรลุมฤกษะแล้ว เมื่อเสียชีวิตไป อาตมันจะกลับไปรวมอยู่กับปรมาตมันและไม่กลับมาเกิดอีก

กรรม ทำให้เกิดการเวียนว่ายตายเกิด (สังสารวัฏ) และกำหนดความแตกต่างของชีวิต

คัมภีร์ในศาสนาพราหมณ์- ฮินดู

1) คัมภีร์ศรุตี(แปลว่า ได้ยินมา) คือ คัมภีร์ที่ได้รับการประทานจากพระเจ้าโดยตรง

- คัมภีร์ศรุตีที่สำคัญ คือ คัมภีร์พระเวท

1.1) ฤคเวท คือ คำอ้อนวอน + สรรเสริญเทพเจ้า (เก่าแก่ที่สุดและเป็น

พื้นฐานของคัมภีร์เล่มอื่นๆ)

1.2) ยชุรเวท คือ คู่มือพราหมณ์ในการประกอบพิธีกรรม

1.3) สามเวท คือ บทสวดถวายน้ำโสมแด่พระอินทร์และขับกล่อมเทพเจ้า

1.4) อาถรรพเวท คือ บทขอความเจริญและสาปแช่ง (แต่งขึ้นภายหลังบางคนไม่ยอมรับเป็นส่วนหนึ่ง

ของพระเวท)

- คัมภีร์พระเวท แต่ละเล่มมี 4 ตอน ได้แก่ มนตระ พราหมณะ อาร์ณยกะ อุปนิษัท

พิธีกรรมประจำบ้าน 12 ประการ ของศาสนา พราหมณ์-ฮินดู คือพิธีใด

1. พิธีศราถ์
2. พิธีสังสการ
3. พิธีบูชาเทวดา
4. พิธีประจำวรรณะ
5. พิธีล้างบาป

ศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่มีคนนับถือมากที่สุดในโลก คำว่า ‘คริสต์’ เป็นภาษากรีก แปลว่า ผู้ได้รับการเจิม หรือผู้ได้รับเลือกให้ทำหน้าที่ เช่นเดียวกับคำว่า ‘เมสสิอาร์’ ในภาษาฮีบรู

นิกายในคริสต์ศาสนา

1) นิกายโรมันคาทอลิก (Roman Catholic) เป็นนิกายที่มีคนนับถือมากในโรมัน เป็นสายตรงจากยุคแรก มีบาทหลวงเป็นผู้สอนศาสนา มีพระสันตะปาปาเป็นประมุข นับถือแม่พระและนักบุญ รับศีลศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 7 ศีล ในโบสถ์จะมีไม้กางเขนที่มีพระเยซูถูกตรึงเป็นสัญลักษณ์โบสถ์ที่สำคัญ คือ มหาวิหารเซนต์ปีเตอร์เป็นนิกายที่มีคนนับถือมากที่สุดในโลก คนไทยเรียกกันว่า ‘คริสตัง’

2) นิกายออร์ทอดอกซ์(Orthodox) แยกจากคาทอลิกด้วยเรื่องการแย่งชิงอำนาจทางการเมืองระหว่างสังฆราชของ กรุงโรม กับกรุงคอนสแตนติโนเปิล รับศีลศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 7 ศีล มีพระชั้นผู้น้อยสามารถแต่งงานได้แต่เมื่อเป็นพระชั้นผู้ใหญ่ จนถึงพระสังฆราชจะแต่งงานไม่ได้ไม่นับถือพระสันตะปาปา ในโบสถ์จะมีรูปภาพ 2 มิติเป็นสัญลักษณ์ไม่เชื่อในเรื่องของ ไฟชำระ รอพร้อมกันในวันพิพากษา ผู้นับถือนิกายนี้อยู่แถบยุโรปตะวันออก

3) นิกายโปรเตสแตนต์ (Protestant) เกิดขึ้นเนื่องจากมาร์ติน ลูเธอร์ ไม่พอใจที่พระสันตะปาปา ขยายใบไถ่บาป นิกายโปรเตสแตนต์ห้ามไม่ให้มีการแปลคัมภีร์ ห้ามพระสงฆ์แต่งงาน นิกายนี้จึงไม่มีบาทหลวง มีแต่ ‘ศาสนาจารย์ (มิชชันนารี)’ ทำหน้าที่สอนศาสนาให้ทุกคนติดต่อกับพระเจ้าด้วยตนเอง รับศีลศักดิ์สิทธิ์เพียง 2 ศีล คือ ศีลล้างบาปและศีลมหาสนิท เพราะเชื่อว่าพระเยซูรับเพียงแค่ 2 ศีลนี้เท่านั้น โบสถ์ของนิกายนี้จะมีไม้กางเขนที่ไม่มีพระเยซูถูกตรึง คนไทยเรียกกันว่า คริสเตียน ปัจจุบันโปรเตสแตนต์มีถึง 220 กลุ่มย่อย กลุ่มแรกสุดคือ ลูเธอรัน กลุ่มอื่นๆ เช่น แองกลิคัน คาลวินเพรสไบทีเรียน มอรัมอน ฯ

หลักตรีเอกานุภาพ (Trinity)

ตรีเอกานุภาพ หมายถึง พระเจ้าสูงสุดองค์เดียวแต่อธิบายได้เป็น 3 สภาวะ

พระยะโฮวาห์ผู้สร้าง – รู้ในสรรพสิ่ง - พระบิดา

พระเยซูพระผู้เสด็จลงมาไถ่บาปแก่มนุษย์ - พระบุตร

พระวิญญาณบริสุทธิ์- พระจิต

ความรัก (AGAPE)

ความรักในศาสนาคริสต์หมายถึง การให้การเสียสละ การให้อภัย

“ผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ให้หันแก้มซ้ายให้เขาตบด้วย”

“คนเราทุกคนควรรักกัน เพราะทุกคนล้วนเป็นบุตรของพระเจ้า”

พิธีกรรม

1) ศีลล้างบาป (Baptism) เป็นพิธีกรรมแรกสุดที่คริสตศาสนิกชนต้องรับเพื่อล้างบาปกำเนิด และเข้าเป็นศาสนิกชนของศาสนาได้โดยสมบูรณ์การรับศีลจะใช้น้ำเทบนศีรษะ หรือจุ่มตัวเด็กลงไปใต้น้ำเจิมจนมิดศีรษะ การทำล้างบาปครั้งแรกจะกระทำเมื่อเด็กเกิดใหม่ หรือเมื่อเข้าเป็นคริสตศาสนิกชน

2) ศีลกำลัง (Confirmation) ทำเพื่อยืนยันตัวเองว่าต้องการเป็นคริสต์และยืนยันความเป็นคริสต์

3) ศีลมหาสนิท (Eucharistic; Communion) บาทหลวงจะภาวนา อ่านคัมภีร์แล้วแจกขนมปังและเหล้าองุ่นให้ผู้ร่วมพิธีกิน ซึ่งขนมปังเปรียบเสมือนพระมังสาของพระเยซูและเหล้าองุ่นเปรียบเสมือนพระโลหิตของพระเยซูพิธีนี้ทำเพื่อระลึกถึงชีวิตและคำสอนของพระเยซู

4) ศีลสมรส (Matrimony) ทำเมื่อชายหญิงสัญญากันต่อหน้าพระเจ้า ว่าจะเป็นสามีภรรยาด้วยกันโดยรัก ซื่อสัตย์และให้เกียรติจนตลอดชีวิต ผู้ที่เข้าพิธีศีลสมรสจะหย่าเองไม่ได้

5) ศีลแก้บาป หรือ ศีลอภัยบาป (Penance) ทำเมื่อศาสนิกชนทำผิดและสำนึกผิด จึงเข้าพบบาทหลวงเพื่อสารภาพผิด โทษของบาปจะหมดสิ้นไปเมื่อสารภาพบาป

6) ศีลอนุกรม หรือ ศีลบรรพชา หรือ ศีลบวช (Holy Orders) ผู้ที่จะบวชต้องมีคุณสมบัติคือ อายุอย่างน้อย 24 ปีถือโสดและสมัครใจที่จะอุทิศชีวิตเพื่อศาสนาตลอดชีวิต มีความรู้ความประพฤติเหมาะสมประกอบทุกอย่าง

7) ศีลเจิมคนไข้ (Anointing of the Sick) ทำเพื่อให้สติกำลังใจ และลดบาป

พิธีกรรมใดที่ศาสนิกชนได้แสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า

1. ศิลบวช
2. ศิลกำลัง
3. ศิลล้างบาป
4. ศิลมหาสนิท
5. ศิลสมรส

ศาสนาอิสลาม

อิสลาม เป็นศาสนาที่มีผู้นับถือมากที่สุดในเอเชีย และมากเป็นอันดับสองของโลก คำว่า อิสลาม แปลว่า สันติหรือการสวามิภักดิ์ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามจะเรียกว่า มุสลิม แปลว่า ผู้ศรัทธา ซึ่งก็คือผู้ภักดีต่อพระเจ้านั่นเอง

หลักศรัทธา 6 ประการ

1. ศรัทธาต่ออัลเลาะห์เป็นพระเจ้าสูงสุดองค์เดียว ห้ามสักการบูชาหรือกราบสิ่งอื่น แต่อาจไหว้บุคคลที่เคารพได้
2. ศรัทธาต่อพระลิตีต พระอัลเลาะห์ทรงเป็นผู้ลิขิตชีวิตมนุษย์และโลก
3. ศรัทธาต่อวันพิพากษาโลก เป็นวันที่โลกสลายกียะมะห์ทุกชีวิตจะบังเกิดขึ้นอีกครั้ง เพื่อรอรับคำพิพากษาจากพระเจ้าและจะเกิดโลกใหม่ คือ โลกนิรันดร์ที่เรียกว่า อาริคัต
4. ศรัทธาต่อมลาอิกะห์เป็นวิญญาณ ทำหน้าที่ต่างๆ เช่น เทวทูตญิบรออิล
5. ศรัทธาต่อศาสนทูต เป็นมนุษย์ที่พระเจ้าเลือกสรรมาทำหน้าที่ศาสนา มุสลิมต้องศรัทธาศาสนทูตทั้ง 25 องค์ โดยเท่าเทียมกัน หากเป็นมนุษย์ธรรมดาที่พระเจ้ามอบให้ปฏิบัติงานใดๆ โดยไม่ได้ทำหน้าที่เป็นศาสนาดจะเรียก ‘นบี’
6. ศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์เป็นคำสอนที่พระเจ้าประทานแก่มุสยัดังนั้นมนุษย์จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ คัมภีร์ในศาสนาอิสลาม

หลักปฏิบัติ 5 ประการ

1. ปฏิญาณตน ทำโดยกล่าวว่า “ไม่มีพระเจ้าองค์อื่นนอกจากอัลเลาะห์ และมุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของพระองค์” การปฏิญาณต้องทำเสมอทุกครั้งที่มีการละหมาด ถือเป็นหัวใจสำคัญของมุสลิม เพราะทำให้มุสลิมยึดมั่นในพระเจ้า และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์และไม่จำเป็นต้องแสวงหาที่พึ่งอื่น จึงไม่มีรูปเคารพ
2. การละหมาด เป็นการนมัสการ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ชำระจิตใจให้สะอาด ให้มีสมาธิหนักแน่น มุสลิมต้องชำระร่างกายให้สะอาดก่อนด้วยน้ำหรือดิน และสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ผู้ทำละหมาดต้องบรรลุนิติภาวะทางร่างกายแล้ว ต้องทำละหมาดวันละ 5 เวลา โดยหันหน้าไปทางทิศที่วิหารกาบัตตั้งอยู่ เพื่อให้เกิดเอกภาพ ปกติจะทำที่ใดก็ได้แต่ในวันศุกร์นิยมทำในมัสยิด
3. ศิลอด มุสลิมจะต้องงดเว้นจากการกินอาหาร เครื่องดื่ม ร่วมสังวาส และความชั่วทุกชนิด ระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก โดยจะทำในเดือนรอมฎอน (เดือน 9 ทางจันทรคติ) ผู้ใหญ่ต้องถือศิลอดทุกคน ยกเว้น คนชรา คนป่วยคนทำงานหนัก คนเดินทางไกล หญิงมีรอบเดือน มีครรภ์หลังคลอด และแม่ลูกอ่อน

เมื่อบุคคลเหล่านี้พ้นภาวะความจำเป็นแล้ว ต้องถือศีลอดหรือบริจาคอาหารแก่คนจนเป็นการชดเชย ศีลอดทำเพื่อให้เห็นใจ และช่วยเหลือคนจน

4. ซะกาต คือ การทำทาน เพื่อชำระจิตใจไม่ให้ตระหนี่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ได้รับความลำบาก ลดช่องว่างระหว่างชนชั้น บุคคลที่ควรได้รับซะกาต คือ คนอนาถา คนขัดสน เจ้าหน้าที่ของศาสนา ผู้ควรแก่การปลอบใจ ทาสเชลย ผู้มีหนี้สินจากสัมมาอาชีวะ ผู้เดินทางที่ขาดปัจจัย กิจการสาธารณะกุศล การบริจาคซะกาตถือเป็นหน้าที่ของมุสลิมทุกคนที่มีฐานะพอที่จะบริจาคได้โดยบังคับ 2.5% ของเงินเดือน

5. ฮัจญ์ คือ การเดินทางไปประกอบศาสนกิจ ณ สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์เพื่อแสดงความศรัทธาอย่างเป็นเอกภาพของมุสลิมต่อพระเจ้า จะทำในเดือนซุลฮิจญะฮ์ (เดือน 12 ทางปฏิทินอิสลาม) ผู้เข้าพิธีต้องแต่งกายให้ถูกต้อง พิธีกรรมที่สำคัญ คือ การค้ำแรมที่ทุ่งอารอฟะห์เดินทางไปทุ่งมินา เวียนรอบวิหารกาศาห์ผู้เข้าพิธีมักจะจูบหรือสัมผัสหิน ซึ่งไม่ได้แสดงถึงความเคารพหิน แต่เป็นสัญลักษณ์แสดงจุดเริ่มต้นของการเวียนรอบวิหาร ฮัจญ์เป็นหลักปฏิบัติข้อเดียวที่ไม่บังคับแก่มุสลิมทุกคน เฉพาะผู้ที่พร้อมทั้งร่างกาย จิตใจ ทรัพย์สิน และสังคมเท่านั้น ผู้ประกอบพิธีมักได้เกียรติให้ใช้คำนำหน้าว่าฮัจญ์สำหรับผู้ชาย และ ฮัจญะ สำหรับผู้หญิง

นิกายที่สำคัญของศาสนาอิสลาม

1. นิกายซุนนี แปลว่า จาริต ปฏิบัติตามจาริตดั้งเดิม เคร่งครัดต่อคัมภีร์อัลกุรอาน ยอมรับในคอลีฟะห์นิยัมสวหมวกขาวเป็นนิกายที่มีผู้นับถือมากที่สุด
2. นิกายชีอะห์ แปลว่า พรรคพวก ยอมรับในอาลีบุตรเขยของนบีมุฮัมมัด นิยมสวหมวกสีแดง คนไทยมักเรียกว่า แหกเจ้าเซ็น
3. นิกายคอวาริจญ์ แปลว่า ต่อด่าน เน้นว่าคอลีฟะห์ต้องมาจากการเลือกตั้ง
4. นิกายวาฮาบี เน้นเฉพาะคัมภีร์อัลกุรอาน หรือนบีมุฮัมมัด

พิธีใดถือเป็นภารกิจที่มุสลิมทุกคนต้องปฏิบัติโดยไม่มีข้อยกเว้น

1. การละหมาด
2. การถือศีลอด
3. การปฏิญาณตน
4. การบริจาคซะกาต
5. การประกอบพิธีฮัจญ์

Pre O-NET

1. องค์ประกอบของศาสนาที่สำคัญที่สุดชาดมิได้ ได้แก่ข้อใด
 1. ศาสดา
 2. คำสอน
 3. ศาสนสถาน
 4. สัญลักษณ์
 5. สาวก
2. ข้อใดเป็นคำสอนที่ทุกศาสนามีความสอดคล้องกัน
 1. การมีศรัทธา
 2. การประกอบพิธีกรรม
 3. การบูชาปูชนียบุคคล
 4. การมีความรัก ความเมตตา
 5. การบูชาบุญ
3. ข้อใดมีเฉพาะในศาสนาพราหมณ์-ฮินดู
 1. พิธีกรรมแสดงความรักภักดีต่อพระเจ้า
 2. การบูชาบุญ
 3. การทรมานตน
 4. การอวตารของพระเจ้า
 5. การแบ่งวรรณะ
4. พระเยซูสอนว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” จากคำกล่าวดังกล่าว เพื่อนบ้าน หมายถึงใคร
 1. ขาวยิว ขาวคริสต์ ขาวมุสลิม
 2. คริสต์ศาสนิกชน
 3. มนุษย์ทุกคน
 4. สาวกของพระเยซู
 5. ผู้นับถือศาสนาอื่น
5. ขาวมุสลิมเชื่อว่าคัมภีร์อัลกุรอาน คืออะไร
 1. บันทึกคำสอนของมลาอิกะฮ์
 2. บันทึกคำสอนของพระศาสดามุฮัมมัด
 3. บันทึกประวัติศาสตร์ทางศาสนาของขาวมุสลิม
 4. บันทึกความเชื่อและพิธีกรรมของขาวมุสลิม
 5. บันทึกพระวจนะของพระเจ้า
6. มูลเหตุของการเวียนว่ายตายเกิดตามหลักของพระพุทธศาสนา ได้แก่
 1. อวิชชา
 2. ตัณหา
 3. ทุกข์

4. กรรม
5. กิเลส
7. “ไม่ได้เรียนสาขาที่รัก ก็จงรักในสิ่งที่เราเรีย” จากคำกล่าวดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับหลักธรรมในข้อใด
 1. พรหมวิหาร 4
 2. อิทธิบาท 4
 3. ขรവാสาธรรม 4
 4. สังคหวัตถุ 4
 5. อริยสัจ 4
8. จาตุรงคสันนิบาต หมายถึง วันสำคัญทางพระพุทธศาสนาวันใด
 1. วันวิสาขบูชา
 2. วันอาสาฬหบูชา
 3. วันมาฆบูชา
 4. วันเทโวโรหณะ
 5. วันธรรมสวนะ
9. วิญญานขั้น 5 หมายถึง ข้อใด
 1. ตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์
 2. ความรู้สึกของมนุษย์ที่ไม่แตกดับ
 3. ส่วนที่ไปเกิดใหม่เมื่อสิ้นชีวิตแล้ว
 4. การรับรู้ทางสายตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ
 5. ธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ ภายในร่างกาย

สังคมวิทยา

สังคมมนุษย์

ประเภทของสัตว์ทางสังคมวิทยา แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

- สัตว์สังคม เป็นสัตว์ที่อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันและกัน เช่น ผึ้ง แตน ต่อ ช้าง เป็นต้น
- สัตว์โลก เป็นสัตว์ที่ดำรงชีวิตอยู่ตามลำพังได้โดยไม่ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่มก็ได้ เช่น จระเข้ แมว สุนัข แรด เป็นต้น

มนุษย์จัดเป็นสัตว์สังคมจำพวกสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม โดยมีลักษณะพิเศษเหนือกว่าสัตว์อื่น ๆ เพราะมีลักษณะ ดังนี้

1. อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม
2. มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน
3. มีความสัมพันธ์กันทางสังคม
4. มีการจัดระเบียบทางสังคม

สังคม หมายถึง กลุ่มของสิ่งมีชีวิตที่มาอยู่รวมกันโดยมีความสัมพันธ์กันในลักษณะคงทนถาวร

สังคมมนุษย์ หมายถึง กลุ่มคนที่อาศัยอยู่ร่วมกันในดินแดนหนึ่ง มีความสัมพันธ์กันภายใต้ระเบียบและกฎ เกณฑ์เดียวกัน

มีลักษณะวัฒนธรรมเหมือนกัน

ลักษณะที่สำคัญของสังคม

1. มีอาณาเขต บริเวณที่อยู่อาศัยที่แน่นอน
2. ประกอบด้วยกลุ่มคนที่อยู่ร่วมกันอย่างถาวรทุกเพศทุกวัย
3. มีความสัมพันธ์ทางสังคม และพึ่งพาอาศัยกัน
4. เป็นกลุ่มคนที่มีอิสระในการประกอบอาชีพและเลี้ยงตัวเองได้
5. กลุ่มดำเนินไปเรื่อย ๆ ดำรงอยู่และสืบทอดโดยอนุชนรุ่นหลัง
6. มีวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตเด่นชัดเป็นของตนเอง

สาเหตุที่มนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นสังคม

1. เพื่อสนองความต้องการพื้นฐาน ได้แก่
 - ความต้องการทางกายภาพ เช่น ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกสบายในการดำรงชีวิต
 - ความต้องการทางชีวภาพ เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค
 - ความต้องการทางจิตใจ เช่น ความรัก ความอบอุ่น
 - ความต้องการทางสังคม เช่น ต้องการเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม อันทำให้เกิดอำนาจ เกียรติยศชื่อเสียง
2. เพื่อทำให้มีความเป็นมนุษย์สมบูรณ์
3. เพื่อสร้างความเจริญให้กับตนเองและสังคม

พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์มีที่มาจากอะไร

1. เกิดจากธรรมชาติ
2. เกิดจากการเรียนรู้
3. เกิดจากพันธุกรรม
4. เกิดจากสัญชาตญาณ
5. เกิดจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวมนุษย์

โครงสร้างทางสังคม

1. ความหมายของโครงสร้างทางสังคม

โครงสร้างทางสังคม คือ ความสัมพันธ์ของกลุ่มคนหนึ่งที่มาอยู่ร่วมกันเป็นสังคม โดยมีบรรทัดฐานทางสังคมเป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยว

2. ลักษณะโครงสร้างทางสังคม โครงสร้างทางสังคมมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. มีคนจำนวนหนึ่งที่มีการติดต่อระหว่างกัน หรือ การกระทำระหว่างสังคม คือ บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่มีการติดต่อระหว่างกัน เช่น การคบค้าสมาคม การขัดแย้งกัน ฯ
2. มีบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์หรือระเบียบแบบแผน คือ เป็นแนวทางให้บุคคลในสังคมยึดถือร่วมกัน เพื่อให้การติดต่อระหว่างกันดำเนินไปด้วยดี
3. มีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ คือ ความต้องการให้โครงสร้างของตนเองมีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับ มีความปลอดภัย เจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆ ที่ให้ประโยชน์แก่สมาชิก
4. มีลักษณะเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงได้ คือ โครงสร้างทางสังคมนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาที่ดีขึ้นของสังคมพร้อมกัน

3. องค์ประกอบของโครงสร้างทางสังคม

องค์ประกอบของโครงสร้างทางสังคมประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ

1. การจัดระเบียบทางสังคม

การจัดระเบียบทางสังคม หมายถึง กลุ่มคนที่มีความเป็นระเบียบแบบแผนและมีกระบวนการจัดระเบียบภายในกลุ่ม

- 1.1 กลุ่มคนที่เป็นระเบียบ เป็นกลุ่มคนที่มาติดต่อกันตามหน้าที่และระเบียบกฎเกณฑ์
- 1.2 กระบวนการจัดระเบียบทางสังคม เป็นเรื่องคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่มีความสัมพันธ์กัน แต่ละคน

จำเป็นต้องมีบรรทัดฐาน สถานภาพ และบทบาทของตน

- บรรทัดฐาน คือ แบบแผน กฎเกณฑ์ มาตรฐานในการปฏิบัติ
- สถานภาพ คือ เป็นตำแหน่งที่เราต้องรับผิดชอบได้จากการเป็นสมาชิกของกลุ่ม
- บทบาท คือ หน้าที่ที่ต้องทำตามสถานภาพที่เราได้รับ

สถาบันในข้อใดสามารถทำหน้าที่แทนสถาบันอื่น ๆ ในสังคมได้

1. สถาบันครอบครัว
2. สถาบันเศรษฐกิจ
3. สถาบันการศึกษา
4. สถาบันการเมือง
5. สถาบันนันทนาการ

ความสัมพันธ์ในข้อใด เป็นแบบปฐมภูมิ

1. ลูกพี่กับลูกน้อง
2. หัวหน้ากับลูกน้อง
3. พี่น้องร่วมบิดา มารดา
4. พนักงานกับลูกค้า
5. ผู้อำนวยการกับเลขานุการ

ปัญหาสังคม

ปัญหาสังคม หมายถึง สภาวะการณ์ที่มีผลกระทบกระเทือนต่อคนจำนวนมากในสังคมและเห็นว่าควรร่วมกันแก้ปัญหา นั้นให้ดีขึ้น สาเหตุของปัญหาสังคม

ปัญหาสังคม อาจเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ เช่น อาจเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในลักษณะที่ผู้คนในสังคมยอมรับไม่ได้ อาจเกิดจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์หรืออาจเกิดจากปัจจัยทางสภาวะแวดล้อมทางธรรมชาติที่ไม่เหมาะสม เป็นต้นว่า ความแห้งแล้ง ภัยธรรมชาติ

สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ผู้คนในสังคมมีการเบี่ยงเบนความสัมพันธ์ไปจากเดิม และสถาบันทางสังคมก็ทำหน้าที่ไม่ครบสมบูรณ์ สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยพื้นฐานที่ทำให้เกิดปัญหาสังคม ปัญหาสังคมไทยมีอยู่มากมาย ดังนี้

1. ปัญหายาเสพติด

กำลังระบาดในหมู่เยาวชน ปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีคนติดสิ่งเสพติดมากกว่าสองล้านคน ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเยาวชน สารเสพติดที่ระบาดในประเทศไทย เช่น ผิ่น กัญชา เฮโรอีน และแอมเฟตามีนซึ่งในประเทศไทยมีแนวโน้มขยายตัวมากขึ้นด้วย มีการลักลอบนำเข้ามายังบริเวณชายแดนใต้และภาคเหนือของไทย แนวทางการป้องกันและแก้ไข

- ภาครัฐ จะต้องส่งเสริมมาตรการป้องกันยาเสพติด เช่นการให้ความรู้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาสิ่งเสพติดกับประชาชนอย่างทั่วถึง โดยวิธีต่างๆไม่ว่าจะเป็นสื่อทางโทรทัศน์ วิทยุ หรือผ่านหลักสูตรการสอนในสถานบันศึกษา นอกจากนี้ภาครัฐยังควรออกมาตรการเพื่อบำบัดรักษาให้ผู้ติดสิ่งเสพติดหยุดเสพให้นานที่สุดจนสามารถเลิกได้โดยเด็ดขาด ซึ่งเป็นการลดปัญหาความเดือนร้อนและยังสมารถการแพร่กระจายของสิ่งเสพติดได้

- ภาคเอกชน ต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการณรงค์ช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติดให้ลดละเลิกการใช้สิ่งเสพติด รวมทั้งจัดกิจกรรมสันทนาการต่างๆให้กับเยาวชนและผู้ที่เป็นกลุ่มเสี่ยงได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และห่างไกลจากยาเสพติด

- ภาคประชาชน ให้ความร่วมมือกับภาครัฐในการสอดส่องดูแลไม่ให้เกิดการระบาดของสิ่งเสพติด โดยเฉพาะครอบครัว จะต้องให้ความรักและความอบอุ่นกับสมาชิกในครอบครัว โดยพ่อแม่ต้องถือว่าสิ่งนี้เป็นความรับผิดชอบต่อสังคมด้วย

2. ปัญหาเด็กและเยาวชน

ปัญหาเด็กและเยาวชนในสังคมไทยเป็นปัญหาที่สำคัญและมีความหลากหลาย เช่น เด็กเร่ร่อน ปัญหาเด็กติดยาเสพติด มั่วสุมตามสถานที่บันเทิง และปัญหาเหยื่อของโฆษณาทำให้เป็นผู้บริโภคนิยม เป็นต้น แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหา

- พ่อแม่จะต้องมีความรับผิดชอบต่อสมาชิกในครอบครัว โดยให้ความรักความอบอุ่นกับสมาชิกในครอบครัว และพร้อมทั้งส่งเสริมการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของบุตรหลาน

- โรงเรียนและชุมชน ต้องส่งเสริมการจัดเวลารวมทั้งพื้นที่ให้เด็กและเยาวชนได้แสดงศักยภาพความสามารถตามความสนใจและความต้องการตามวัย

- หน่วยงานของรัฐและเอกชน ต้องมีการเร่งรัดการจัดบริการนันทนาการให้เข้าถึงเด็กและเยาวชน
- สื่อมวลชน ควรสนับสนุน เผยแพร่กิจกรรมความดี ความสามารถของเด็ก เพื่อเด็กจะได้มีความภาคภูมิใจในการทำงาน กิจกรรมต่างๆ

3.ปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน

ปัญหาทุจริตคอร์รัปชันเป็นปัญหาที่อยู่ในสังคมไทยมาเป็นเวลานาน และนับวันยิ่งรุนแรงมากยิ่งขึ้น ปัญหาคอร์รัปชันทำให้ประเทศชาติต้องสูญเสียงบประมาณที่ต้องนำมาใช้ในการพัฒนาประเทศชาติเป็นเวลานานมหาศาล เช่น การทุจริตของข้าราชการ

บางคนในการจัดซื้อวัสดุเพื่อนำมาสร้างถนนทำให้ได้วัสดุที่ไม่มีคุณภาพแต่ราคาสูง ซึ่งส่งผลกระทบต่อประชาชนโดยตรงเพราะประชาชนต้องใช้ถนนในการสัญจร หากถนนไม่ดี ชำรุด หรือทรุดตัวก็จะทำให้ประชาชนเดือดร้อนเกิดอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินได้

แนวทางการแก้ไขปัญหานี้

- ปลุกฝังค่านิยมที่ดีให้กับเยาวชนในสังคม โดยผู้ใหญ่ควรเป็นแบบอย่างที่ดีและปลุกฝังเยาวชนให้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ
- ภาครัฐควรรณรงค์ให้คนในสังคมรังเกียจการทุจริต เน้นความซื่อสัตย์ และความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของตนเอง
- กฎหมายไทย ควรมีบทลงโทษทางสังคมต่อผู้ที่กระทำการทุจริตอย่างเข้มงวด เพื่อไม่ให้มีการใช้ช่องโหว่ทางกฎหมายในการช่วยเหลือพวกพ้องให้พ้นผิด
- คนในสังคมจะต้องให้ความร่วมมือ และให้การสนับสนุนองค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบและจัดการทุจริต เช่น สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) เป็นต้น
- สื่อมวลชนต้องให้ความสนใจในการติดตามการดำเนินงานของรัฐ และเปิดโปงปัญหาที่เกิดขึ้นให้สังคมได้รับรู้ เพื่อให้ประชาชนทราบว่าปัญหานี้เป็นอันตรายต่อสังคมมากเพียงใด

4 ปัญหาความยากจน

ความยากจน คือ สภาพการดำรงชีวิตของบุคคลที่มีรายได้ไม่พอกับรายจ่ายไม่สามารถจะหาสิ่งจำเป็นมาสนองความต้องการทางร่างกาย และจิตใจได้อย่างเพียงพอจนทำให้บุคคลนั้นมีสภาพความเป็นอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่สังคมวางไว้ ความยากจนขึ้นอยู่กับมาตรฐานของแต่ละสังคม

5. ปัญหาโรคเอดส์

โรคเอดส์ (AIDS : Acquired Deficiency Syndrome) แพร่มาสู่ประเทศไทยจากประเทศตะวันตก ประเทศไทยได้รับอันตรายจากโรคเอดส์รุนแรงขึ้น โรคเอดส์เกิดจากสาเหตุที่สำคัญ เช่น การสำส่อนทางเพศ การใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน การถ่ายเทเลือดที่ขาดความระมัดระวังปัจจุบันยังไม่มียารักษาโรคเอดส์ ผู้ป่วยจะต้องเสียชีวิตทุกราย ประเทศไทยต้องสูญเสียงบประมาณจำนวนมากในการรักษาผู้ป่วยโรคเอดส์

ปัญหาสังคมไทยข้อใดที่เป็นพื้นฐานที่จะก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา

1. ปัญหาโสเภณี
2. ปัญหาการย้ายฐานถิ่นอาศัย
3. ปัญหาความยากจน
4. ปัญหาอาชญากรรม
5. ปัญหามลภาวะเป็นพิษ

การเมืองการปกครอง

รัฐ หมายถึง ชุมชนทางการเมือง ในดินแดนที่มีขอบเขตแน่นอน มีประชากรในจำนวนที่เหมาะสม โดยมีรัฐบาลปกครอง และมีอำนาจอธิปไตยของตนเอง อำนาจอธิปไตยจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของความเป็นรัฐ เพราะการจะเป็นรัฐได้นั้นจะต้องมีอำนาจในการปกครองตนเองเสียก่อน

รัฐแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. รัฐเดี่ยว คือ มีรัฐบาลชุดเดียวเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตย ตัวอย่างประเทศ เช่น ไทย, ญี่ปุ่น, สิงคโปร์, บรูไน, อังกฤษ, ฝรั่งเศส, นิวซีแลนด์, อินโดนีเซีย
2. รัฐรวม คือ มีรัฐบาล 2 ระดับได้แก่ รัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่น ตัวอย่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา, อินเดีย, ออสเตรเลีย, แคนาดา, สวิสเซอร์แลนด์, มาเลเซีย

รูปแบบการปกครอง

รูปแบบการปกครองที่สำคัญในปัจจุบัน มี 2 ระบบคือ ระบบประชาธิปไตย กับระบบเผด็จการ โดยระบบประชาธิปไตยถือกำเนิดขึ้นที่นครรัฐเอเธนส์ ประเทศกรีกโบราณ

ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยเน้นการมีส่วนร่วมทางการเมือง ได้แก่ การเข้ามีส่วนร่วมในกลุ่มผลประโยชน์, การเข้ามีส่วนร่วมในพรรคการเมือง, การเข้ามีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง, การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล

รูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตย แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ระบบรัฐสภา ระบบประธานาธิบดี และระบบกึ่งรัฐสภากึ่งประธานาธิบดี โดยประเทศไทยมีลักษณะการปกครองระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา ตามแบบประเทศอังกฤษ

ส่วนแนวคิดสำคัญของระบบเผด็จการ คือ ประชาชนเพื่อรัฐ ซึ่งแตกต่างจากการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่เน้นแนวคิดแบบ รัฐเพื่อประชาชน ระบบการปกครองแบบเผด็จการมี 2 ประเภท ได้แก่

- เผด็จการแบบอำนาจนิยม ที่รัฐบาลควบคุมกิจการทางการเมืองทั้งหมด แต่ไม่ควบคุมสถาบันและองค์กรทางสังคม ประชาชนจึงยังมีสิทธิเสรีภาพทางศาสนา ครอบครัว เศรษฐกิจ สามารถดำเนินชีวิตส่วนตัวโดยมีอิสระพอสมควร
- เผด็จการแบบเบ็ดเสร็จนิยม ที่รัฐบาลควบคุมกิจกรรมทางการเมือง และส่วนที่ไม่ใช่การเมืองทั้งหมด ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ประชาชนจึงไม่มีสิทธิเสรีภาพโดยสิ้นเชิง เพราะต้องปฏิบัติตามอุดมการณ์ที่รัฐกำหนด

การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ประเทศไทยจัดเป็นรัฐเดี่ยว แต่มีการกระจายอำนาจไปยังท้องถิ่น ในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เทศบาล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

ประเทศไทยปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข พระมหากษัตริย์ทรงมีฐานะเป็นประมุขของประเทศ โดยทรงใช้อำนาจอธิปไตยผ่านองค์กรทางการเมือง ดังนี้

- ทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติทางรัฐสภา - ทรงใช้อำนาจบริหารทางคณะรัฐมนตรี - ทรงใช้อำนาจตุลาการทางศาล

ประเทศใดมีรูปแบบของรัฐและรูปแบบประมุขคล้ายคลึงกันมากที่สุด

1. มาเลเซีย-ญี่ปุ่น
2. ฟิลิปปินส์ - ลาว
3. บรูไน- อิหร่าน
4. สหรัฐอเมริกา - อังกฤษ
5. อินเดีย - อินโดนีเซีย

ระบอบการเมืองการปกครอง

ระบอบประชาธิปไตย เป็นระบอบการปกครองที่มีหลักการ และความมุ่งหมายที่ผูกพันอยู่กับประชาชนโดยประชาชนและเพื่อประชาชน ระบอบประชาธิปไตยแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ แบบที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขกับแบบที่มีประธานาธิบดีเป็นประมุข แบบแรกคือแบบที่ใช้อยู่ในประเทศไทย ญี่ปุ่นและไทย แบบที่ 2 คือแบบที่ใช้อยู่ในประเทศอินเดีย ฝรั่งเศส และอเมริกา หลักการสำคัญของระบอบประชาธิปไตย มีดังต่อไปนี้คือ

1. อำนาจอธิปไตยหรืออำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศหรือเรียกว่าอำนาจของรัฐ (State Power) เป็นอำนาจหน้าที่มาจากประชาชนและผู้ที่จะได้อำนาจปกครองจะต้องได้รับความเห็นชอบจากประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ
2. ประชาชนมีสิทธิที่จะมอบอำนาจการปกครองให้แก่ประชาชนด้วยกันเอง โดยการออกเสียงเลือกตั้งบุคคลกลุ่มหนึ่งขึ้นมาเป็นผู้บริหารประเทศตามระยะเวลาและวิธีการที่กำหนดไว้ เช่น ทุก 4 ปี จะมีการออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนของประชาชนพร้อมกันทั่วประเทศ
3. รัฐบาล จะต้องเคารพสิทธิและเสรีภาพมูลฐานของประชาชน เช่น สิทธิเสรีภาพในทรัพย์สินและการแสดงความคิดเห็น การรวมกลุ่ม เป็นต้น โดยรัฐบาลจะต้องไม่ละเมิดสิทธิเหล่านี้เว้นแต่เพื่อรักษาความมั่นคงของชาติหรือเพื่อสร้างสรรค์ความเป็นธรรมแก่สังคมเท่านั้น
4. ประชาชนทุกคนมีสิทธิเสมอภาคกัน ในการที่จะได้รับบริการทุกชนิดที่รัฐจัดให้แก่ประชาชน
5. รัฐบาล ถือกฎหมาย และความเป็นธรรมเป็นบรรทัดฐานในการปกครอง และในการแก้ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ เพื่อความสงบสุขของประชาชน

ระบอบเผด็จการ

ระบอบเผด็จการคือ ระบอบการเมืองการปกครองที่โอกาสในการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ตกลงใจถูกจำกัดอยู่ในบุคคลเพียงคนเดียวหรือสองสามคน กล่าวคือจะใช้โอกาสในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ โดยใช้อำนาจที่ตนมีอยู่ปิดกั้นการแสดงออกของประชาชน หากประชาชนคัดค้านก็จะถูกผู้นำหรือคณะบุคคลลงโทษ หลักการสำคัญของระบอบเผด็จการ มีดังนี้

- 1) ผู้นำคนเดียว หรือคณะผู้นำของกองทัพ หรือของพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวกลุ่มเดียว มีอำนาจสูงสุดในการปกครอง สามารถใช้อำนาจนั้นได้อย่างเต็มที่โดยไม่ฟังเสียงคนส่วนใหญ่ของประเทศ
- 2) การรักษาความมั่นคงของผู้นำหรือคณะผู้นำมีความสำคัญกว่าการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ประชาชนไม่สามารถที่จะวิพากษ์วิจารณ์การกระทำของผู้นำได้เลย
- 3) ผู้นำหรือคณะผู้นำสามารถที่จะอยู่ในอำนาจได้ตลอดชีวิต トラบเท่าที่กลุ่มผู้ร่วมงาน หรือกองทัพยังให้ความสนับสนุนอยู่ ประชาชนทั่วไปไม่มีสิทธิที่จะเปลี่ยนผู้นำได้โดยวิถีทางรัฐธรรมนูญ
- 4) รัฐธรรมนูญหรือการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญและรัฐสภา ไม่มีความสำคัญต่อกระบวนการทางการเมืองการปกครอง เหมือนในระบอบประชาธิปไตย กล่าวคือ รัฐธรรมนูญเป็นแต่เพียงรากฐานรองรับอำนาจของผู้นำหรือคณะผู้นำเท่านั้น ไม่ใช่ตัวแทนของประชาชนอย่างแท้จริง

ระบอบเผด็จการมี 3 แบบ คือ เผด็จการทหาร เผด็จการฟาสซิสต์ และเผด็จการคอมมิวนิสต์

ระบอบการปกครองแบบเผด็จการห้ามดำเนินการตามข้อใดมากที่สุด

1. การเลือกตั้ง	2. การลงทุน	3. การประท้วง	4. การตั้งพรรคการเมือง	5. การประกอบอาชีพค้าขาย

การปกครองของไทย

1. ประเทศไทยมีรูปแบบของรัฐบาลเป็นแบบรัฐเดี่ยว (Unitary State) ในมาตรา 1 กล่าวว่า ประเทศไทยมีราชอาณาจักรหนึ่งอันเดียว จะแบ่งแยกไม่ได้ หมายถึง

ประการแรก ประเทศไทยรวมแผ่นดินเข้าเป็นรัฐเดี่ยว หมายถึงประเทศไทยมีรัฐบาลเดียว คือรัฐบาลกลาง แม้จะมีการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่น เช่น ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่ก็ถือว่าแต่ละจังหวัดเป็นดินแดนแผ่นดินเดียวกันกับรัฐบาลกลาง

ประการที่สอง ส่วนที่ว่าเป็นราชอาณาจักรนั้น หมายความว่า เป็นประเทศที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขแห่งรัฐ ในประวัติศาสตร์ชาติไทยเคยปกครองในระบอบราชาธิปไตย พระมหากษัตริย์ทรงเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ทรงใช้อำนาจอธิปไตยคือ นิติบัญญัติบริหาร และตุลาการ โดยพระองค์เอง ครั้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองเป็นแบบประชาธิปไตย อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจอธิปไตยแต่เพียงในพระนาม อาทิ ในการตรากฎหมาย โดยหลักการแล้วพระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติทางรัฐสภา ทรงลงพระปรมาภิไธยหลังจากที่ร่างกฎหมาย ผ่านการพิจารณาเห็นชอบของรัฐสภาแล้ว ให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ กล่าวคือ มิใช่เป็นความรับผิดชอบขององค์พระมหากษัตริย์ แต่ในรัฐธรรมนูญก็ได้ให้พระอำนาจของพระมหากษัตริย์ ที่จะทรงยับยั้งร่างกฎหมายที่ผ่านมามีความเห็นชอบของรัฐสภา

ในด้านอำนาจอธิปไตย ทรงใช้อำนาจบริหารผ่านคณะรัฐมนตรี เป็นผู้แต่งตั้งคณะรัฐมนตรี แม้ที่นายกรัฐมนตรีพลข้าราชการพลเรือนตั้งแต่อดีตขึ้นไปถึงนี้โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ในด้านตุลาการ ถือว่าผู้พิพากษาพิจารณาพิพากษาคดี ในพระปรมาภิไธยของพระมหากษัตริย์ ห้องพิจารณาคดีของผู้พิพากษา เรียกว่า บัลลังก์ นอกจากนี้ทรงเป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนผู้พิพากษาและตุลาการศาลต่าง ๆ โดยมีตัวแทนสูงสุดของศาลต่างๆเป็นผู้สนองพระบรมราชโองการ

2. ประเทศไทยมีรูปแบบของรัฐบาลเป็นแบบรัฐสภา (Parliamentary)

คำว่า รัฐบาลเป็นแบบรัฐสภา หมายความว่า รัฐบาลประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีจำนวนหนึ่งคน และรัฐมนตรีอีกจำนวนหนึ่งตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด ประกอบด้วยเป็นองค์คณะเพื่อบริหารราชการของประเทศ ซึ่งเรียกรวมว่าคณะรัฐมนตรี ทำหน้าที่เป็นรัฐบาล ซึ่งนายกรัฐมนตรีจะต้องเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้งหมดของสภาผู้แทนราษฎรให้เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อจากนั้นนายกรัฐมนตรีจะเสนอชื่อบุคคลขึ้นเป็นรัฐมนตรี ตามจำนวนที่รัฐธรรมนูญกำหนด เพื่อทำหน้าที่เป็นรัฐบาลร่วมในการบริหารประเทศต่อไป หากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรท่านใดได้รับโปรดเกล้าฯ เป็นรัฐมนตรีแล้ว ก็ยังสามารถดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ต่อไปได้เช่นเดิม ตามรูปแบบของรัฐบาลแบบรัฐสภา

ข้อใดคือองค์กรส่วนท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์

1. เทศบาล
2. เทศาภิบาล
3. สุขาภิบาล
4. สภาตำบล
5. ดุสิตธานี

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมาย

ความหมาย ของกฎหมายกฎหมายคือข้อบังคับของรัฏฐาธิปัตย์ที่บัญญัติขึ้นเพื่อใช้ควบคุมพฤติกรรมของพลเมือง หากใครฝ่าฝืน จะถูกลงโทษ

รัฏฐาธิปัตย์ คือผู้มีอำนาจสูงสุดในรัฐ (ของประเทศไทยรัฏฐาธิปัตย์ แบ่งออกเป็น 3 ฝ่ายได้แก่ ฝ่ายนิติบัญญัติฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ แต่ละฝ่ายก็จะมีอำนาจสูงสุด เฉพาะด้านของตนเท่านั้น สรุปก็คือรัฏฐาธิปัตย์ของไทย ก็มีด้านบริหาร บัญญัติและตัดสิน นั่นเอง) โทษสำหรับโทษจะมีโทษทางอาญา กับโทษทางแพ่ง โทษทางอาญามี 5 ชั้น(สถาน) ได้แก่ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ ริบทรัพย์สิน สำหรับโทษทางแพ่ง ก็คือการชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งเรียกว่า “ค่าสินไหมทดแทน”

เพื่อให้สังคมเป็นระเบียบเรียบร้อยสงบสุข กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้ เรียกว่า บรรทัดฐานทางสังคม (Social Norms) ประกอบด้วย

1. วิถีชาวบ้าน (Folkways) เป็นกฎเกณฑ์ความประพฤติที่อยู่ในรูปของประเพณีนิยม ที่สมาชิกในสังคมปฏิบัติสืบต่อกันมา ถ้าใครไม่ปฏิบัติตามก็จะถูกติฉินนินทาว่าร้าย เช่น การแต่งกาย กิริยามารยาททางสังคมในโอกาสต่าง ๆ เป็นต้น
2. จารีต (Mores) เป็นกฎเกณฑ์ความประพฤติที่ยึดหลักความดีความชั่ว กฎเกณฑ์ทางศาสนา เป็นเรื่องของความรู้สึกว่าสิ่งใดผิดสิ่งใดถูก หากใครละเมิดฝ่าฝืนจะได้รับการต่อต้านจากสมาชิกในสังคมอย่างจริงจัง อาจถูกกีดกันออกจากสังคม หรือไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วย เช่น การลักเล็กขโมยน้อย การเนรคุณบิดามารดา หรือผู้มีพระคุณ เป็นต้น
3. กฎหมาย (Laws) เป็นกฎเกณฑ์ความประพฤติที่มีการบัญญัติไว้อย่างชัดเจน แน่นนอนว่ากระทำอย่างไร เป็นความผิดฐานใด จะได้รับอย่างไร เช่น ผู้ใดฆ่าผู้อื่นต้องระวางโทษประหารชีวิต

ข้อใดคือความหมายของกฎหมายทั่วไป

1. ข้อบังคับของรัฐ
2. บรรทัดฐานทางสังคม
3. จารีตประเพณี
4. วิถีประชาของสังคม
5. กฎเกณฑ์ในการอยู่ร่วมกันในสังคม

ข้อใดคือกฎหมายที่ต้องใช้การตีความโดยเคร่งครัด

1. กฎหมายรัฐธรรมนูญ
2. กฎหมายแพ่ง
3. กฎหมายมหาชน
4. กฎหมายอาญา
5. กฎหมายสารบัญญัติ

ข้อใดจัดอยู่ในประเภทของกฎหมายเอกชน

1. กฎหมายอาญา
2. กฎหมายแพ่ง
3. กฎหมายรัฐธรรมนูญ
4. กฎหมายปกครอง
5. กฎหมายวิธีพิจารณาความปกครอง

กฎหมายในชีวิตประจำวัน

กฎหมายเกี่ยวกับบุคคล

บุคคล หมายถึง สิ่งที่กฎหมายกำหนดให้มีสิทธิหน้าที่ได้ตามกฎหมาย

สภาพบุคคลเริ่มต้นตั้งแต่แรกคลอดเป็นทารกและสิ้นสุดสภาพบุคคลเมื่อตายหรือสาบสูญตาม คำสั่งของศาล

การสาบสูญ คือ การหายจากภูมิลำเนาในภาวะปกติเกิน 7 ปี หรือหายจากภาวะที่เป็นอันตรายต่อชีวิต เช่น เรืออัปปาง ภัยพิบัติทางธรรมชาติ 3 ปี ถือว่าเป็นคนสาบสูญได้ ในกรณีที่ผู้สาบสูญกลับมา สามารถขอร้องต่อศาลให้ถอนคำสั่งสาบสูญได้ บุคคลแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. บุคคลธรรมดา หมายถึง บุคคลที่มีความสามารถ สามารถทำนิติกรรมได้ตามที่กฎหมายกำหนด ส่วนประกอบของสภาพบุคคล

1. ชื่อตัว – ชื่อสกุล
2. สัญชาติ ได้มาโดยการเกิด การสมรส การแปลงชาติ
3. ภูมิลำเนา คือถิ่นที่อยู่ประจำและแน่นอนของบุคคล
4. สถานะ คือ สถานะของบุคคลตามกฎหมายซึ่งทำให้เกิดสิทธิ เช่น โสด สมรส หย่า

2. นิติบุคคล หมายถึง หมู่คนหรือสิ่งที่ถูกกฎหมายรับรองสภาพอย่างบุคคลธรรมดา และมีสิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบในนามของกิจการ เช่น กระทรวง ทบวง กรม บริษัท สมาคม มูลนิธิ และวัด เป็นต้น

ทรัพย์และทรัพย์สิน

ทรัพย์ หมายถึง วัตถุ หรือสิ่งที่มีรูปร่าง

ทรัพย์สิน หมายถึง ทรัพย์และวัตถุที่ไม่มีรูปร่าง เช่น ลิขสิทธิ์ (ทรัพย์สินทางปัญญา)

ประเภทของทรัพย์สิน

1. อสังหาริมทรัพย์ หมายถึง ทรัพย์สินที่ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้
2. สังหาริมทรัพย์ หมายถึง ทรัพย์สินที่สามารถเคลื่อนที่ได้

นิติกรรม

นิติกรรม คือการแสดงเจตนาผูกนิติสัมพันธ์ระหว่างบุคคลโดยชอบด้วยกฎหมาย เพื่อจะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวนหรือระงับสิทธิ หลักการทำนิติกรรม

1. มีการแสดงเจตนาของบุคคล โดยการพูด เขียน หรือการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย
2. การกระทำนั้นต้องทำด้วยความสมัครใจ
3. มีเจตนาที่จะให้เกิดผลตามกฎหมาย

นิติกรรมที่เป็นโมฆะและโมฆียะ

1. นิติกรรมที่เป็น โมฆะ คือ นิติกรรมที่ไม่ได้จดทะเบียนต่อเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ตั้งแต่แรก ซึ่งไม่เกิดผลทางกฎหมาย
2. นิติกรรมที่เป็น โมฆียะ คือ นิติกรรมที่มีผลสมบูรณ์จนกว่าจะถูกบอกล้าง เช่น นิติกรรมที่ผู้เยาว์กระทำโดยไม่ได้รับความ

ยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม เมื่อมีการบอกล้างแล้ว โมฆียะกรรมจะกลายเป็นโมฆะ

สัญญาต่างๆ และประเภทของสัญญา

สัญญาซื้อขายธรรมดา แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. คำมั่นว่าจะซื้อหรือจะขาย คือ มีการให้คำมั่นเสนอว่าจะซื้อหรือจะขาย
2. สัญญาจะซื้อจะขาย คือ สัญญาตกลงกันในสาระสำคัญของสัญญาจะซื้อจะขาย

3. สัญญาซื้อขายเสร็จเด็ดขาด คือ เป็นสัญญาที่ตกลงกันตามสาระสำคัญของสัญญากันเรียบร้อยแล้ว

สัญญาซื้อขายเฉพาะอย่าง แบ่งเป็น 4 ประเภท คือ

1. สัญญาซื้อขายเงินสด คือ สัญญาที่ผู้ซื้อตกลงชำระราคาสินค้าเป็นเงินสดทันที เมื่อมีการซื้อขายกัน

2. สัญญาซื้อขายผ่อนส่ง คือ สัญญาการซื้อขายที่มีการส่งมอบทรัพย์สินให้กับผู้ซื้อแล้ว แต่ผู้ซื้อยังไม่ได้ชำระราคา อาจตกลงผ่อนชำระเป็นงวด ๆ

3. สัญญาขายฝาก คือ สัญญาซื้อขายที่ผู้ขายฝากต้องการเงินจำนวนหนึ่งจากผู้ซื้อ จึงนำทรัพย์สินมาโอนให้กับผู้ซื้อฝาก และผู้ขายฝากมีสิทธิไถ่ทรัพย์สินกลับคืนได้ภายในเวลาที่ตกลงกันไว้ หากครบกำหนดไถ่คืนแล้ว ผู้ขายฝากไม่มาไถ่คืน ทรัพย์สินนั้นจะตกเป็นของผู้ซื้อฝากโดยเด็ดขาด

4. การขายทอดตลาด คือ การซื้อขายที่ประกาศให้ประชาชนมาประมูลซื้อสู่ราคากันโดยเปิดเผย ประกอบด้วยบุคคล 4 ฝ่าย คือ

- ผู้ขายซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สิน หรือผู้มีอำนาจขายทรัพย์สินได้
- ผู้ทอดตลาด
- ผู้สู่ราคา
- ผู้ซื้อ

สัญญาเช่าทรัพย์สิน เช่าซื้อ แบ่งออกเป็น

1. สัญญาเช่าทรัพย์สิน

- ถ้าเป็นสังหาริมทรัพย์ไม่ต้องมีหลักฐานเป็นตัวหนังสือ
- ถ้าเป็นอสังหาริมทรัพย์ต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อ

2. สัญญาเช่าซื้อ คือ สัญญาซึ่งเจ้าของเอาทรัพย์สินนั้นให้เช่าและให้คำมั่นว่าจะขายทรัพย์สินหรือจะให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นสิทธิแก่ผู้เช่าซื้อ โดยมีเงื่อนไขที่ผู้เช่าได้ใช้เงินเป็นจำนวนเท่านั้นเท่านี้คร่าว การทำสัญญาเช่าซื้อต้องทำหนังสือลงลายมือชื่อในสัญญาทั้งสองฝ่าย

สัญญากู้ยืมเงิน

เป็นสัญญาที่ผู้กู้และผู้ให้กู้ได้ตกลงกันในการยืมเงินและจะคืนเงินให้ตามเวลาที่กำหนดไว้โดยมีการเสียดอกเบี้ย การกู้ยืมเงินตั้งแต่ 2,000 บาทขึ้นไป ต้องมีหลักฐานลงลายมือชื่อผู้กู้ไว้เป็นสำคัญ

กฎหมายเกี่ยวกับครอบครัว

การหมั้น คือ การทำสัญญาระหว่างชายหญิงว่าจะสมรสกัน จะทำได้เมื่อชายและหญิงอายุ 17 ปีบริบูรณ์ ถ้าชายและหญิงเป็นผู้เยาว์ต้องได้รับความยินยอมจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

การสมรส การสมรสจะทำได้ต่อเมื่อชายและหญิงอายุครบ 17 ปีบริบูรณ์หากมีอายุต่ำกว่านี้ต้องศาลอนุญาต

ทรัพย์สินของสามีและภรรยา แบ่งเป็น

1. สินส่วนตัว คือ ทรัพย์สินที่สามีหรือภรรยามีก่อนสมรส
2. สินสมรส คือ ทรัพย์สินที่ได้มาระหว่างการสมรส

การสิ้นสุดการสมรส

1. ศาลพิพากษาว่าการสมรสเป็นโมฆะ
2. คู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่กรรม
3. การหย่า

- สิทธิและหน้าที่ของบิดาและมารดา บิดามารดามีหน้าที่อุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามสมควรแก่บุตร
- สิทธิและหน้าที่ของบุตร บุตรมีหน้าที่ต้องอุปการะเลี้ยงดูบิดามารดาของตนเป็นการตอบแทน

กฎหมายเรื่องมรดก

มรดก คือ ทรัพย์สิน สิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบต่าง ๆ ของผู้ตายหรือเจ้าของมรดก ซึ่งเมื่อเจ้าของมรดกถึงแก่ความตาย มรดกย่อมตกทอดแก่ทายาททันทีที่ตาย

ทายาท คือ ผู้มีสิทธิได้รับมรดก 2 ประเภท

1. ทายาทโดยธรรม คู่สมรสและญาติสนิท
2. ทายาทตามพินัยกรรม ผู้มีสิทธิได้รับมรดกตามพินัยกรรมระบุไว้

พินัยกรรม คือ เอกสารที่เจ้าของมรดกแสดงเจตนากำหนดการเผื่อตายในเรื่องทรัพย์สิน

กฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน

1. กฎหมายรัฐธรรมนูญ เป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศ เป็นการกำหนดสิทธิ เสรีภาพ หน้าที่ของบุคคล สิทธิ หมายถึง ประโยชน์ซึ่งกฎหมายรับรองคุ้มครองให้กับบุคคล เช่น สิทธิทางการเมือง สิทธิในทรัพย์สิน เสรีภาพ หมายถึง การกระทำของบุคคลที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย เช่น เสรีภาพในร่างกาย เสรีภาพในการพูด การพิมพ์ การเขียน การนับถือศาสนา

หน้าที่ คือ สิ่งที่บุคคลจะต้องกระทำหรืองดเว้นกระทำ ในฐานะสมาชิกของรัฐ เช่น การเสียภาษีอากร การป้องกันประเทศ

2. กฎหมายเลือกตั้ง เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมการจัดและดำเนินการเลือกตั้งให้เป็นไปโดยเรียบร้อยและยุติธรรม
3. กฎหมายเกี่ยวกับทะเบียนราษฎร
 - เมื่อมีคนเกิดต้องแจ้งต่อนายทะเบียนภายใน 15 วัน
 - เมื่อมีคนตายต้องแจ้งต่อนายทะเบียนภายใน 24 ชม.
 - เมื่อย้ายที่อยู่อาศัยต้องแจ้งภายใน 15 วัน
4. กฎหมายเกี่ยวกับบัตรประชาชน
 - บุคคลที่มีสัญชาติไทยอายุ ตั้งแต่ 7 ปี จนถึงอายุ 70 ปี และนำเข้าที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาอีกครั้งในวันนี้ (7 เมษายน) นั้น ล่าสุด ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร มีมติให้ความเห็นชอบร่าง พ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน ตามที่วุฒิสภาแก้ไขด้วยคะแนนเสียง 304 ต่อ 2
 - การเปลี่ยนชื่อตัว – ชื่อสกุล ต้องขอทำบัตรใหม่ภายใน 60 วัน
 - บัตรสูญหายต้องขอเปลี่ยนใหม่ ภายใน 60 วัน
 - บุคคลที่ไม่ต้องมีบัตรประชาชน ได้แก่ พระภิกษุ ซ้ำราชการ นักโทษ และบุคคลที่มีอายุเกิน 70 ปี ขึ้นไป
5. กฎหมายเกี่ยวกับการรับราชการทหาร
 - ชายไทยที่มีสัญชาติไทย อายุย่างเข้า 18 ปีบริบูรณ์ ให้ไปแสดงตัวเพื่อลงบัญชีพลทหารกองเกินภายในเขตภูมิลำเนาของตน
 - เมื่ออายุย่างเข้า 21 ปี ต้องไปแสดงตนเพื่อรับหมายเรียกและต้องทำการตรวจเลือกเพื่อเข้าเป็นทหารกองประจำการตามกำหนดนัด

*บุคคลที่ไม่ต้องเป็นทหารประจำการ ได้แก่ พระภิกษุที่มีสมณศักดิ์ คนพิการทุพพลภาพ บุคคลที่ขาดความสามารถบางประการที่ไม่อาจเป็นทหารได้

6. กฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดของชุมชน และสิ่งแวดล้อม

- พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เช่น การสร้าง ดัดแปลง ต่อเติม รื้อถอน ต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2518
- พ.ร.บ. โรคติดต่อ พ.ศ. 2522

ผู้ทำหน้าที่เป็นโจทก์หรือจำเลยแทนหน่วยงานของรัฐคือ

1. กำนัน
2. พนักงานสอบสวน
3. ทนายความ
4. อัยการ
5. เจ้าพนักงานปกครอง

กฎหมายใดเกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวันมากที่สุด

1. กฎหมายรัฐธรรมนูญ
2. กฎหมายแพ่งและกฎหมายอาญา
3. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์
4. กฎหมายอาญา
5. กฎหมายครอบครัว

ผู้เยาว์สามารถทำกิจการใดได้ด้วยตนเองอย่างสมบูรณ์และถูกต้องตามกฎหมาย

1. จดทะเบียนรับรองบุตรบุญธรรมเมื่ออายุ 15 ปี
2. ทำพินัยกรรมเมื่ออายุ 16 ปี
3. หมั้นเมื่ออายุ 17 ปี
4. จดทะเบียนสมรสเมื่ออายุ 18 ปี
5. ซื้อรถยนต์เมื่ออายุ 19 ปี

ทรัพย์สินในข้อใดมิใช่ของสืบทอดทรัพย์

1. บ้าน
2. รถยนต์
3. สิทธิเก็บกิน
4. ภาวะจำยอม
5. ที่ดิน

เศรษฐศาสตร์

เศรษฐศาสตร์คืออะไร

เศรษฐศาสตร์เป็นศาสตร์ที่ก่อตั้งขึ้นโดย อัดัม สมิท (Adam Smith) โดยเขาได้ทำการแต่งตำราทางเศรษฐศาสตร์ฉบับแรกของโลกขึ้นชื่อว่า “An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nation” ซึ่งภายในมีเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจในเรื่องของมูลค่า การค้าระหว่างประเทศ การคลังสาธารณะ และการเก็บภาษี ดังนั้นเขาจึงได้ชื่อว่าเป็น “บิดาแห่งเศรษฐศาสตร์”

เศรษฐศาสตร์ (Economics) เป็นศาสตร์แขนงหนึ่งในวิชาสังคมศาสตร์ โดยเป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการจัดการ รวมถึงการเลือกใช้ทรัพยากรการผลิตที่มีอยู่อย่างจำกัด ในการผลิตสินค้าและบริการให้สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้สูงสุด เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของมนุษย์ที่มีไม่จำกัด

เศรษฐศาสตร์แบ่งออกเป็น 2 ประเภท โดยการศึกษาเศรษฐศาสตร์สามารถแบ่งแยกย่อยออกเป็น 2 ประเภทด้วยกันตามลักษณะเนื้อหา คือ

1. เศรษฐศาสตร์จุลภาค คือ องค์ประกอบพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ได้แก่ ครัวเรือน หน่วยธุรกิจ ผู้ซื้อ ผู้ขาย เป็นต้น
2. เศรษฐศาสตร์มหภาค คือ สภาพเศรษฐกิจในภาพรวม ได้แก่ นโยบายการเงิน การเติบโตของเศรษฐกิจ การว่างงาน อุปสงค์และอุปทาน

ปัจจัยการผลิต (Factors of Production)

ที่ดิน (Land) ที่ดิน และทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น แร่ธาตุ ป่าไม้ น้ำ

แรงงาน (Labor) ทรัพยากรมนุษย์ ได้แก่ ความรู้ ความคิด ในการผลิตสินค้าและบริการ

ทุน (Capital) เครื่องจักร โรงงาน เครื่องมือ

ผู้ประกอบการ (Entrepreneur) เป็นผู้นำเองปัจจัยการผลิตทั้ง 3 สิ่ง มาทำการผลิตสินค้าและบริการ (ผู้ลงทุน)

ประเภทของตลาด

1. แบ่งตลาดตามชนิดของสินค้า
 - 1.1 ตลาดสินค้าอุปโภคบริโภค
 - 1.2 ตลาดปัจจัยการผลิต
 - 1.3 ตลาดเงิน และตลาดทุน
2. แบ่งตลาดตามการดำเนินการของผู้ขาย
 - 2.1 ตลาดขายส่ง
 - 2.2 ตลาดขายปลีก
3. แบ่งตลาดตามกลุ่มของผู้ซื้อ
 - 3.1 ตลาดผู้บริโภค เป็นกลุ่มของบุคคลและครัวเรือนซื้อสินค้าเพื่อบริโภค
 - 3.2 ตลาดผู้ผลิต ซื้อสินค้าเพื่อการแปรรูปเพื่อจำหน่ายอีกทอดหนึ่ง
 - 3.3 ตลาดผู้ขายต่อ การซื้อสินค้าไปขายต่อเพื่อหวังผลกำไร
 - 3.4 ตลาดรัฐบาล เป็นการซื้อขายของหน่วยราชการ
 - 3.5 ตลาดซื้อขายระหว่างประเทศ

4. แบ่งตลาดตามลักษณะของการแข่งขัน

4.1 ตลาดแข่งขันสมบูรณ์ (perfectly competitive market) ตลาดที่มีการแข่งขันอย่างเต็มที่ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย เป็นผลให้ราคาสินค้า หรือปริมาณซื้อขายถูกกำหนดโดยกลไกตลาด ลักษณะสำคัญของตลาด

- มีผู้ซื้อ และผู้ขายจำนวนมาก
- สินค้าที่ขายมีลักษณะเหมือนกันทุกประการ
- ปัจจัยการผลิตทุกชนิดเคลื่อนย้ายได้โดยเสรี
- การเข้า ออกจากการแข่งขันในตลาดทำได้โดยเสรี
- ผู้ซื้อ และผู้ขายมีความรอบรู้เกี่ยวกับสภาพของตลาดอย่างสมบูรณ์

4.2 ตลาดแข่งขันไม่สมบูรณ์ (imperfectly competitive market) ตลาดที่หน่วยผลิตสามารถกระทำการบางอย่าง เพื่อควบคุมราคามูลผลิตของตนได้ หรือเป็นผู้กำหนดราคา (price maker) ได้ ลักษณะสำคัญของตลาด

- มีผู้ขายจำนวนไม่มาก
- สินค้าที่ขายมีลักษณะแตกต่างกัน
- การเข้า ออกจากการแข่งขันในตลาดทำได้ยาก
- ผู้ซื้อ และผู้ขายมีความรอบรู้เกี่ยวกับสภาพของตลาดไม่สมบูรณ์

4.2.1 ตลาดผูกขาด (monopoly market) ลักษณะของตลาด การผูกขาดในตลาด แบ่งเป็น 1. การผูกขาดโดยกฎหมาย

2. ผูกขาดโดยความสามารถเฉพาะด้าน

- มีผู้ขายรายเดียว หรือกลุ่มเดียว
- สินค้ามีลักษณะเป็นเอกภาพ
- ผู้ผูกขาดสามารถกำหนดราคาเพื่อให้ได้กำไรสูงสุด
- ผู้ขายสามารถกีดกันผู้ขายรายอื่นได้

4.2.2 ตลาดกึ่งแข่งขันกึ่งผูกขาด (monopolistic competition market) ลักษณะของตลาด

- มีผู้ขายจำนวนมาก
- สินค้ามีลักษณะต่างกันเล็กน้อย แต่สามารถใช้ทดแทนกันได้
- ผู้ขายไม่สามารถกีดกันผู้ขายรายอื่นได้

4.2.3 ตลาดผู้ขายน้อยราย (oligopoly market) ลักษณะของตลาด

- มีผู้ขายตั้งแต่ 2 รายขึ้นไป
- สินค้ามีลักษณะต่างกันเล็กน้อย แต่สามารถใช้ทดแทนกันได้
- มีการแข่งขันที่ไม่ใช้ราคา (non-price competition)

ปัจจัยในการผลิตและผลตอบแทนปัจจัยในการผลิตในข้อใดไม่สัมพันธ์กัน

1. ที่ดิน-ค่าเช่า
2. ทุน-ดอกเบี้ย
3. แรงงาน-ค่าแรง
4. ผู้ประกอบการ-ค่าจ้าง
5. ไม่มีข้อใดกล่าวถูกต้อง

อุปสงค์ อุปทาน

กฎอุปสงค์ คือ เราจะซื้อสินค้ามากขึ้นเมื่อราคานั้นต่ำลง และจะซื้อสินค้านั้นน้อยลงเมื่อสินค้าราคาสูงขึ้น

กฎอุปทาน คือ เราจะอยากขายสินค้านั้นเมื่อราคาสินค้านั้นสูงขึ้น และขายสินค้านั้นน้อยลงเมื่อราคานั้นต่ำลง

กลไกการตลาด

"กลไกการตลาด" คือ ภาวะของราคาสินค้าในตลาดเกิดการเปลี่ยนแปลง โดยขึ้นและลงตามแรงของอุปสงค์ - อุปทาน ซึ่งใช้กับระบบเศรษฐกิจเสรี เป็นการเปลี่ยนแปลงของราคาสินค้าและราคาบริการต่าง ๆ ที่ขึ้น ๆ ลง ๆ โดยเกิดจาก อุปสงค์ ได้แก่ ผู้ซื้อ, ผู้บริโภค และอุปทาน ได้แก่ ผู้ขาย, ผู้ผลิต นั่นเอง

ระบบเศรษฐกิจ

ระบบเศรษฐกิจ หมายถึง การรวมตัวกันเป็นกลุ่มของหน่วยเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบด้วยบุคคลหรือสถาบันที่ทำหน้าที่เฉพาะอย่างในทางเศรษฐกิจ เพื่อแก้ไขปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจและพัฒนาาระบบเศรษฐกิจให้มีความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น การจำแนกระบบเศรษฐกิจ

การตัดสินใจปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจมีหลายวิธี โดยจะเลือกวิธีใดขึ้นอยู่กับระบบเศรษฐกิจของสังคมนั้น โดยทั่วไปนิยมแบ่งระบบเศรษฐกิจออกเป็น 4 ระบบ ดังนี้

1. ระบบเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ (Communism) ระบบเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์เป็นระบบเศรษฐกิจที่รัฐบาลเป็นเจ้าของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งปัจจัยการผลิตทุกชนิด เอกชนไม่มีกรรมสิทธิ์ ตลอดจนเสรีภาพที่จะเลือกใช้ปัจจัยการผลิตได้ รัฐบาลเป็นผู้ประกอบการและทำหน้าที่จัดสรรทรัพยากรต่างๆ หน่วยธุรกิจและครัวเรือน จะผลิตและบริโภคตามคำสั่งของรัฐ กลไกราคาไม่มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจ การแก้ไขปัญหาพื้นฐานทางเศรษฐกิจกระทำโดยรัฐบาล จะมีลักษณะเด่นอยู่คือการรวมอำนาจทุกอย่างไว้ที่ส่วนกลาง ข้อดีของระบบเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ จุดเด่นของระบบเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ก็คือเป็นระบบเศรษฐกิจที่ช่วยลดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางฐานะและรายได้ของบุคคลในสังคม ภายใต้ระบบเศรษฐกิจนี้เอกชนจะทำการผลิตและ บริโภคตามคำสั่งของรัฐ ผลผลิตที่ผลิตขึ้นมาจะถูกนำส่งเข้าส่วนกลาง และรัฐจะเป็นผู้จัดสรรหรือแบ่งปัน สินค้าและบริการดังกล่าวให้ประชาชนแต่ละคนอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่มีการได้เปรียบหรือเสียเปรียบ ข้อเสียของระบบเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์ ประชาชนไม่มีเสรีภาพที่จะผลิตหรือบริโภคอะไรได้ตามใจเพราะจะถูกบังคับหรือสั่งการจากรัฐ สินค้ามีคุณภาพไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากผู้ผลิตขาดแรงจูงใจ และการใช้ทรัพยากรทางเศรษฐกิจอาจเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากรัฐบาลไม่สามารถที่จะมีข่าวสารที่สมบูรณ์ในทุก ๆ เรื่อง

2. ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม

เศรษฐกิจแบบทุนนิยม เป็นระบบเศรษฐกิจที่เปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปเลือกตัดสินใจดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจตามความสามารถและโอกาสของตนโดยอาศัยตลาดและราคาในการเลือก โดยรัฐหรือเจ้าหน้าที่จากส่วนกลางมีบทบาทเกี่ยวข้องน้อยมาก ประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น อังกฤษ สิงคโปร์

3. ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม

ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม เป็นระบบเศรษฐกิจที่รัฐเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต วางแผนและควบคุมการผลิตบางประเภท โดยเฉพาะการผลิตที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกันของประชาชน เช่น การสาธารณสุข โภค ต่างๆ สถาบันการเงิน ป่าไม้ เอกชนถูกจำกัดเสรีภาพในกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะส่วนที่เป็นผลประโยชน์ของส่วนรวม ดำเนินการได้เพียงอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมขนาดเล็ก ทั้งนี้เพื่อแก้ไขปัญหาความแตกต่างด้านฐานะระหว่างคนรวยและคนจน

ลักษณะสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม ได้แก่

- รัฐคุมการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจทุกรูปแบบ

- ไม่มีการแข่งขันเกิดขึ้น - รัฐสั่งการผลิตคนเดียว

- มีการวางแผนจากส่วนกลาง

ข้อดีของระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม คือ สร้างความเสมอภาคด้านฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลในสังคม ประชาชนได้รับสวัสดิการจากรัฐบาลกลางโดยเท่าเทียมกันและสามารถกำหนดนโยบายเป้าหมายตามที่รัฐบาลกลางต้องการได้
ข้อเสียของระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม คือ ประชาชนขาดแรงจูงใจในการทำงาน เศรษฐกิจของประเทศอาจเผชิญวิกฤติหารัฐ กำหนดความต้องการผิดพลาดและการไม่มีระบบแข่งขันแบบทุนนิยมทำให้ไม่มีการพัฒนาสินค้าและบริการใหม่ๆ
ประเทศที่ใช้ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม เช่น เกาหลี ลาว เวียดนาม

4. ระบบเศรษฐกิจแบบผสม

ระบบเศรษฐกิจแบบผสม เป็นระบบเศรษฐกิจที่ผสมระหว่างระบบทุนนิยมกับสังคมนิยม มีรัฐเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตหรือควบคุมการผลิตขนาดใหญ่ แต่ปัจจัยการผลิตส่วนใหญ่เป็นของเอกชน การกำหนดราคาขึ้นกับกลไกแห่งราคาของตลาด

ลักษณะสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบผสม ได้แก่

- เอกชนมีเสรีภาพ
- มีการแข่งขัน แต่รัฐอาจแทรกแซง การผลิตได้บ้าง
- รัฐดำเนินกิจการบางอย่างในรูปของรัฐวิสาหกิจ เช่น สาธารณูปโภค (ไฟฟ้า ประปา)
- มีการวางแผนจากส่วนกลางและมีสวัสดิการจากรัฐ

ประเทศที่ใช้ระบบเศรษฐกิจแบบผสม เช่น ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ บรูไน กัมพูชา พม่า

กลไกราคาไม่สามารถใช้ได้อย่างสมบูรณ์กับสินค้าบริการประเภทใด

1. เครื่องใช้ไฟฟ้ามีตำหนิ
2. ผลผลิตทางการเกษตร
3. การบริหารรถไฟไทย
4. เครื่องจักรในโรงงานอุตสาหกรรม
5. เสื้อผ้าผลิตส่งออก

“มือที่มองไม่เห็น” ในทางเศรษฐศาสตร์ คืออะไร

1. มือที่สาม
2. การแทรกแซงราคาของรัฐ
3. พ่อค้าคนกลาง
4. ผู้ผลิต
5. กลไกราคา

การเงิน การคลัง การธนาคาร

หน้าที่ของเงิน 4 ประการ

1. เงินเป็นเครื่องวัดมูลค่า (Standard of Value) เงินทำหน้าที่เป็นหน่วยวัดมูลค่าที่เป็นมาตรฐานของสินค้าและบริการทุกชนิด เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบมูลค่าของสินค้าและบริการได้โดยสะดวก และเงินยังเป็นหน่วยแสดงมูลค่าในทางบัญชี ทำให้สามารถนับรวมหรือหักลบมูลค่าของสิ่งต่างๆ ได้

2. เงินเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน (Medium of Exchange) ถือเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของเงินกว่าได้ เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้เศรษฐกิจเจริญก้าวหน้า เนื่องจากเงินทำให้การค้าขายเป็นไปด้วยความสะดวกและคล่องตัว แต่เงินจะทำหน้าที่นี้ได้ดีก็ต่อเมื่อสิ่งที่ใช้เป็นเงินจะต้องได้รับการยอมรับในสังคมว่าเป็นสิ่งที่มีอำนาจซื้อ มีเสถียรภาพ และมีมูลค่าคงที่

3. เงินเป็นเครื่องเก็บรักษามูลค่า (Store of Value) เงินทำหน้าที่เป็นเครื่องสะสมมูลค่า เมื่อผู้คนสามารถเก็บสะสมเงินไว้เพื่อนำออกมาใช้เมื่อต้องการ โดยที่เงินยังมีอำนาจในการซื้อสินค้าและบริการอยู่เหมือนเดิม

4. เงินเป็นมาตรฐานในการชำระหนี้ในอนาคต (Standard of Deferred Payments) การที่เงินเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน และสามารถรักษามูลค่าของตัวเองไว้ได้ ทำให้เงินถูกยอมรับในการใช้ชำระหนี้ในอนาคตได้ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การติดต่อค้าขายขยายตัวและทำให้เศรษฐกิจเจริญก้าวหน้า

คุณสมบัติของเงินการที่เงินจะทำหน้าที่ทั้ง 4 อย่างที่กล่าวมาแล้วได้ดี เงินควรจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

- เป็นสิ่งที่ทุกคนในสังคมยอมรับโดยทั่วกันว่าให้ใช้เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนได้ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของเงิน เพราะหากไม่ได้รับการยอมรับจากทุกคนก็จะไม่สามารถทำหน้าที่เป็นสื่อกลางได้

- มีความคงทนถาวร ไม่เป็นสิ่งที่สูญสลาย หรือเปลี่ยนสภาพได้โดยง่าย เพราะหากเกิดการชำรุดเสียหาย มูลค่าของเงินก็จะหมดไป

- เป็นของที่ขนย้ายได้ง่าย จากหน้าที่ในการเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนในชีวิตประจำวัน เงินจึงควรเป็นสิ่งที่พกพาติดตัวไปสถานที่ต่างๆ ได้สะดวก

- เป็นสิ่งที่ย่อยสลายได้ง่าย แต่ก็ต้องปลอมแปลงได้ยาก เพื่อให้ผู้คนจำได้ทันทีที่เห็นว่าเงินนั้นเป็นเงินจริงหรือเงินปลอม

- มีเสถียรภาพ ลักษณะของเงินที่ดีควรมีมูลค่าค่อนข้างคงที่ เพราะหากมูลค่ามีความผันผวนมาก คนอาจจะไม่เชื่อถือเงินนั้นอีกต่อไป และละทิ้งไปยอมรับสินทรัพย์อื่นที่มีมูลค่าคงที่กว่าเป็นเงินแทน

- แบ่งเป็นหน่วยย่อยได้ เนื่องจากสินค้าแต่ละชนิดมีมูลค่าต่างกัน เงินจึงควรแยกเป็นหน่วยย่อยได้ เพื่อความสะดวกคล่องตัวในการใช้จ่าย

- เป็นสิ่งที่มีลักษณะเหมือนกัน คือเหรียญกษาปณ์ที่มีมูลค่าเท่ากัน ก็ควรทำมาจากวัสดุเดียวกัน น้ำหนักเท่ากัน ขนาดเท่ากัน หรือธนบัตรมูลค่าเดียวกันควรเป็นกระดาษชนิดเดียวกันและสีเดียวกัน เป็นต้น

- เป็นของที่หายาก เพื่อให้เงินสามารถรักษามูลค่าของตัวเองไว้ได้ สิ่งที่จะนำมาทำเป็นเงินจึงควรเป็นของหายาก มีมูลค่าในตัวเอง

เงินเพื่อและเงินผิด

ประเด็นสำคัญ	เงินเพื่อ	เงินผิด
ความหมาย	ปริมาณเงินหมุนเวียนในระบบมากเกินไป	ปริมาณเงินหมุนเวียนในระบบน้อยเกินไป
สาเหตุ	อุปสงค์ ไป อุปทาน ต้นทุนการผลิตสินค้าสูงขึ้น	อุปทาน ไป อุปสงค์ มีการออมสูง
ผลกระทบ	ราคาสินค้าสูง ผู้มีรายได้ประจำ เช่น ข้าราชการ เดือดร้อน	ปริมาณการผลิตลดลง การจ้างงานลดลง คนว่างงานเพิ่ม
กลุ่มบุคคลผู้ได้รับเปรียบ	ลูกหนี้	เจ้าหนี้
การแก้ไขปัญหา	เพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินกู้และเงินฝาก เพิ่มภาษีทางตรงและทางอ้อม	ลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้และเงินฝาก เพิ่มการปล่อยสินเชื่อ

ประเภทของธนาคาร

สถาบันการเงินสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ธนาคาร และสถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคาร

1. ธนาคาร

1.1 ธนาคารกลาง หมายถึง สถาบันทางการเงินของรัฐซึ่งมีอำนาจหน้าที่ควบคุมปริมาณเงินและเครดิตของประเทศ ให้อยู่ในปริมาณที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดความก้าวหน้าและเสถียรภาพต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ แต่ต้องอยู่ภายใต้นโยบายของรัฐบาล ไม่ได้แสวงหาผลกำไรเป็นผลตอบแทนเหมือนกับธนาคารพาณิชย์ ได้แก่ ธนาคารแห่งประเทศไทย

1.2 ธนาคารพาณิชย์ หมายถึง ธนาคารที่ประกอบธุรกิจประเภทรับฝากเงินที่ต้องจ่ายเงินคืนเมื่อต้องทวงถาม หรือเมื่อสิ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ รวมทั้งให้กู้ยืมหรือสินเชื่อแก่ประชาชน ให้บริการซื้อขายตัวแลกเงิน หรือซื้อขายเงินตราต่างประเทศ

1.3 ธนาคารที่มีวัตถุประสงค์เป็นพิเศษ ได้แก่

1) ธนาคารออมสิน เป็นธนาคารของรัฐบาล มีหน้าที่รับฝากเงินจากประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะผู้มีเงินออมรายย่อย ออกพันธบัตร สลากออมสิน รับฝากเงินในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อสงเคราะห์ชีวิตและการศึกษาโดยเฉพาะเยาวชนของชาติ และกิจกรรมอื่น ๆ เช่น ปลอมยืมกู้ให้ผู้มีรายได้น้อยในวงเงินต่ำ คนทั่วไปจึงเรียกว่า ธนาคารคนจน

2) ธนาคารอาคารสงเคราะห์ เป็นธนาคารของรัฐบาล มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความอนุเคราะห์แก่ประชาชนเกี่ยวกับการกู้ยืม เพื่อนำไปซื้อที่ดินหรืออาคารสิ่งปลูกสร้าง หรือซ่อมแซมต่อเติม ใถ่ถอนการจำนองที่ดินและอาคาร หรือเพื่อการลงทุนในกิจการการเคหะ พร้อมกับรับฝากเงินของประชาชนทั่วไปด้วย

3) ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) สังกัดกระทรวงการคลัง ตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือด้านการเงินแก่เกษตรกร กลุ่มเกษตรกร หรือสหกรณ์การเกษตร ในรูปของการกู้ยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อนำไปลงทุนด้านการเกษตร

2. สถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคาร

2.1 บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์จำกัด มีวัตถุประสงค์คล้ายกับธนาคารพาณิชย์มากที่สุด คือ ระดมเงินออมโดยออกตราสารเครดิตหรือตัวแลกเงินเพื่อเป็นหลักฐานในการกู้เงินจากประชาชน

2.2 บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่กิจการอุตสาหกรรมเอกชน

2.3 บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อมและอุตสาหกรรมครัวเรือน

2.4 บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ มีวัตถุประสงค์ในการกู้ยืมเงินเพื่อการซื้อที่ดิน สร้างบ้านหรือผ่อนส่ง

2.5 บริษัทประกันภัยและบริษัทประกันชีวิต เป็นสถาบันทางการเงินที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยให้ผ่อนหนักเป็นเบาได้ สถาบันนี้ไม่ค่อยประสบผลสำเร็จเพราะขาดการประชาสัมพันธ์ และประชาชนไม่เห็นผลประโยชน์ที่พึงได้รับจากการนำเงินไปลงทุน ทำให้หลายบริษัทล้มเหลวและในที่สุดขาดความมั่นคงให้กับผู้ประกันภัย

2.6 สหกรณ์ออมทรัพย์ เป็นสถาบันการเงินที่ประชาชนเริ่มเห็นคุณค่าและเห็นประโยชน์ของการร่วมมือเพื่อช่วยเหลือชุมชน หรือกลุ่มบุคคลที่มีความคิดในแนวเดียวกัน จัดทำขึ้นเพื่อออมทรัพย์และจัดทำหน่วยธุรกิจของกลุ่มตนเอง หรือชุมชน

2.7 โรงรับจำนำ เป็นสถาบันการเงินขนาดย่อม มี 3 ประเภท คือ โรงรับจำนำเอกชน โรงรับจำนำของกรมประชาสงเคราะห์ โรงรับจำนำของเทศบาล ซึ่งได้ให้บริการกู้ยืมเงินแก่บุคคลทั่วไป โดยรับจำนำสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ

เศรษฐกิจพอเพียง

ความพอเพียงจะต้องประกอบด้วย ๓ คุณลักษณะ พร้อม ๆ กัน ดังนี้

ความพอประมาณ: หมายถึง ความพอดีที่ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไปโดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่นการผลิตและการบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณ

ความมีเหตุผล: หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้น จะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผลโดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น ๆ อย่างรอบคอบ

การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว: หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นโดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งใกล้และไกล

เงื่อนไข

การตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้อยู่ในระดับพอเพียงนั้นต้องอาศัยทั้งความรู้ และคุณธรรมเป็นพื้นฐาน กล่าวคือ

เงื่อนไขความรู้: ประกอบด้วย ความรอบรู้เกี่ยวกับวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้นมาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน เพื่อประกอบการวางแผน และความระมัดระวังในขั้นปฏิบัติ

เงื่อนไขคุณธรรม: ที่จะต้องเสริมสร้างประกอบด้วย มีความตระหนักในคุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริตและมีความอดทน มีความเพียร ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต

สหกรณ์บริการแห่งแรกของประเทศไทย คือสหกรณ์ใด

1. สหกรณ์วัดจันทร์ไม่จำกัดสินใช้
2. สหกรณ์การประมง จังหวัดพิษณุโลก
3. สหกรณ์นิคม จังหวัดปทุมธานี
4. สหกรณ์ข้าราชการสหกรณ์
5. สหกรณ์ร่มบ่อสร้าง จังหวัดเชียงใหม่

ข้อใดคือลักษณะเด่นของระบบเศรษฐกิจแบบผสม

1. ผู้ผลิตสามารถแข่งขันได้อย่างเสรี
2. เน้นความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นทั้งระบบ
3. เน้นกลไกราคาควบคุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจ
4. มีการผสมผสานระหว่างทุนนิยมกับสังคมนิยม
5. เปิดโอกาสให้รัฐเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดกลางและเล็ก

บุคคลในอาชีพใดต่อไปนี้ได้รับผลกระทบจากปัญหาเงินเฟ้อมากที่สุด

1. พ่อค้าขายรองเท้า
2. เจ้าของร้านค้าตัดผม
3. เจ้าของสวนผลไม้
4. ครูที่โรงเรียน
5. นักธุรกิจเก็งกำไรหุ้น

ประวัติศาสตร์

ประวัติศาสตร์ในสมัยแรก ๆ จะไม่มีการแบ่งแยกสาขาและขอบเขตแต่เนื่องจากการกล่าวถึง ยุคสมัยในทางประวัติศาสตร์จะมีความสัมพันธ์กับช่วงเวลาการกำหนดเกณฑ์และวิธีแบ่งช่วงเวลา ต่าง ๆ จะทำให้ การลำดับเปรียบเทียบเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ มีความชัดเจนขึ้น ตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้คือ

1. การแบ่งตามช่วงเวลา มีพื้นฐานมาจากยุคสมัยทางศาสนา แบ่งออกเป็น

(1) การแบ่งช่วงเวลาตามประวัติศาสตร์ไทย ได้แก่ พุทธศักราช (พ.ศ.) จุลศักราช (จ.ศ.) และรัตนโกสินทรศก (ร.ศ.)

(2) การแบ่งช่วงเวลาตามประวัติศาสตร์สากล ได้แก่ คริสต์ศักราช (ค.ศ.) และฮิจเราะห์ ศักราช (ฮ.ศ.)

ปี ค.ศ. = ปี พ.ศ. + 543

ค.ศ. 2000 = พ.ศ. 2543

ปี พ.ศ. = ปี ค.ศ. - 543

พ.ศ. 2543 = ค.ศ. 2000

ปี ฮ.ศ. = ปี ค.ศ. - 610

ฮ.ศ. 1390 = ค.ศ. 2000

2. การแบ่งตามยุคสมัย ใช้การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นเกณฑ์ มี 2 ยุค คือ

(1) ยุคก่อนประวัติศาสตร์ เป็นยุคที่ยังไม่มีหลักฐานการบันทึกเรื่องราวไว้เป็นลายลักษณ์อักษร หากต้องการศึกษาเรื่องราว สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ต้องอาศัยหลักฐานแวดล้อมอื่นประกอบ เช่น โครงกระดูก เครื่องมือ เครื่องใช้ ตลอดจนเครื่องประดับ ต่าง ๆ ซึ่งยังแบ่งย่อยเป็น 2 ยุค ตามพัฒนาการ ของเครื่องมือ เครื่องใช้ คือ

ยุคหิน เป็นยุคที่มนุษย์รู้จักใช้หินเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ แบ่งได้ดังนี้

ยุคหินเก่า มีอายุ 100,000 - 500,000 ปี

ยุคหินกลาง มีอายุ 7,000 - 12,000 ปี

ยุคหินใหม่ มีอายุ 3,000 - 7,000 ปี

ยุคโลหะ มีอายุระหว่าง 5,600 - 7,000 ปีเป็นยุคที่มนุษย์ รู้จักนำ โลหะมาเป็น เครื่องมือ เครื่องใช้แทนหิน แบ่งย่อย ออกเป็น 2 ยุคคือ

ยุคสำริด เป็นยุคที่มนุษย์รู้จักนำทองแดงและดีบุกมาหลอม รวมกัน เป็นสำริด ทำเป็นเครื่องมือเครื่องใช้

ยุคเหล็ก เป็นยุคที่มนุษย์รู้จักการถลุงเหล็ก เพื่อเอาโลหะ เหล็กซึ่ง แข็งแกร่งกว่า สำริดมาทำเป็นเครื่องมือเครื่องใช้และ

อาวุธ

(2) ยุคประวัติศาสตร์ เป็นสมัยที่มนุษย์รู้จักคิดตัวอักษรขึ้น และจารึกเป็นลายลักษณ์อักษรจารึกลงบน แผ่นหิน ดินเหนียว อิฐ หรือเขียนลงบนแผ่นผ้า ยุคประวัติศาสตร์ยังแบ่งย่อยออกเป็น 4 ยุค เพื่อประโยชน์ในการบันทึกประวัติศาสตร์ ดังนี้คือ

ยุคโบราณ (Ancient Ages) เริ่มตั้งแต่มนุษย์ตั้งถิ่นฐานเป็นหลักแหล่ง เป็น ประเทศชาติ มีอักษรใช้ มีอารยธรรม โดยเริ่ม จากกลุ่มแม่น้ำไนล์ ไทกริส-ยูเฟรติส ฮวงโหสินธุ กรีก เป็นแหล่ง กำเนิด ของอารยธรรมสำคัญ ๆ และสิ้นสุดลงเมื่ออาณาจักรโรมัน ล่มสลายเพราะถูกชาวติวตัน ทำลาย ล้างเมื่อปี ค.ศ. 476

ยุคกลาง (Middle Ages) หรือยุคมืด (Dark Ages) ยุโรปตกอยู่ภายใต้การปกครอง ของเผ่า ต่าง ๆ ศิลปวิทยาการที่เคย เจริญรุ่งเรืองหยุดชะงักลง จนถึงปี ค.ศ. 1453

ยุคสมัยใหม่ เริ่มต้นเมื่อมียุโรปฟื้นตัวจากการถูกรอบงำและเริ่มฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม ของกรีก-โรมัน มีการสำรวจดินแดน และน่านน้ำใหม่ และโคลัมบัสค้นพบอเมริกาใน ค.ศ.1492 ไปจนถึง สงครามโลกครั้งที่ 1

ยุคปัจจุบัน เริ่มต้นหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลง (ค.ศ.1918) มาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีวิกฤต การณ์และเหตุการณ์ทางด้าน เศรษฐกิจ สังคม การเมือง เกิดขึ้นมากมาย

พัฒนาการของมนุษยชาติในการคิด สร้าง และทำเพื่อความอยู่รอดในการดำรงชีวิต เกิดขึ้นครั้งแรกในยุคใด

1. ยุคหินเก่า
2. ยุคหินกลาง
3. ยุคหินใหม่
4. ยุคโลหะ
5. ยุคสำริด

ข้อใดมิใช่หลักฐานชั้นต้น

1. หนังสือพิมพ์รายวัน
2. บันทึกเรื่องที่แม่เล่าให้ฟัง
3. ประกาศราชกิจจานุเบกษา
4. ประกาศคำสั่งนายกรัฐมนตรี
5. สุนทรพจน์ประธานประเทศ สปป.ลาว

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ไทยที่เป็นลายลักษณ์อักษรข้อใด ที่อาจถือได้ว่ามีคุณค่าทางประวัติศาสตร์น้อยที่สุด

1. ตำนาน
2. ศิลปจารึก
3. จดหมายเหตุ
4. หนังสือราชการ
5. เอกสารส่วนบุคคล

ประวัติศาสตร์ไทย

ยุคสมัยทางประวัติศาสตร์ไทย

ยุคก่อนสุโขทัย

นับช่วงเวลาก่อนการตั้งอาณาจักรสุโขทัย เช่น อาณาจักรทวารวดี (พุทธศตวรรษที่ 11-16) อาณาจักรละโว้ (พุทธศตวรรษที่ 12-18) หลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญ เช่น ศิลปจารึก เหรียญจารึก

สมัยสุโขทัย

ตั้งแต่การสถาปนากรุงสุโขทัยเมื่อ พ.ศ. 1792 จนสุโขทัยถูกรวมเข้ากับกรุงศรีอยุธยาใน พ.ศ. 2006 สมัยสุโขทัยเป็นช่วงที่มีการสร้างสรรค์วัฒนธรรมไทยหลายประการ เช่น ตัวหนังสือ การนับถือพระพุทธศาสนา

สมัยอยุธยา

ตั้งแต่ พ.ศ. 1893 - 2310 สามารถแบ่งออกเป็นสมัยย่อยได้อีก โดยแบ่งตามสมัยของราชวงศ์และแบ่งตามลักษณะสำคัญของประวัติศาสตร์

1 แบ่งตามราชวงศ์ที่ปกครอง ได้แก่

1. ราชวงศ์อู่ทอง (พ.ศ. 1893-1913 และ พ.ศ. 1931-1952)
2. ราชวงศ์สุพรรณภูมิ (พ.ศ. 1913-1931 และ พ.ศ. 1952-2112)
3. ราชวงศ์สุโขทัย (พ.ศ. 2112-2173)
4. ราชวงศ์ปราสาททอง (พ.ศ. 2173-2231)
5. ราชวงศ์บ้านพลูหลวง (พ.ศ. 2231-2310)

2 แบ่งตามลักษณะสำคัญของประวัติศาสตร์

1. สมัยการวางรากฐานและการสร้างความมั่นคง พ.ศ. 1893-1991
2. สมัยแห่งความมั่นคงทางการเมืองและเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 1991-2231
3. สมัยเสื่อมอำนาจ ตั้งแต่ พ.ศ. 2231-2310

สมัยธนบุรี

ตั้งแต่ พ.ศ. 2310-2325 เป็นสมัยของการฟื้นฟูบ้านเมืองหลังเสียกรุงศรีอยุธยา มีการทำสงครามเกือบตลอดเวลา

สมัยรัตนโกสินทร์

ตั้งแต่ พ.ศ. 2325-ปัจจุบัน มีการแบ่งเป็นสมัยย่อยโดยยึดตามการเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองและการปกครองร่วมกัน โดยแบ่งได้ดังนี้

1. สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ตั้งแต่ พ.ศ. 2325-2394 อยู่ในช่วงสมัยรัชกาลที่ 1-รัชกาลที่ 3 เป็นช่วงการฟื้นฟูอาณาจักรในทุกด้านต่อจากสมัยธนบุรี

2. สมัยรัตนโกสินทร์ยุคกลางปรับปรุงประเทศ ตั้งแต่ พ.ศ. 2394-2495 อยู่ในช่วงสมัยรัชกาลที่ 4-รัชกาลที่ 7 เป็นช่วงที่มีการติดต่อกับต่างชาติ มีการปรับปรุงประเทศให้ทันสมัยตามแบบตะวันตก จนถึง การเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย

3. สมัยประชาธิปไตย ตั้งแต่ พ.ศ. 2475 จนถึงปัจจุบัน เป็นช่วงที่มีการปกครองแบบประชาธิปไตย มีรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดในการปกครองประเทศประชาชนมีสิทธิเสรีภาพทางการเมือง บ้านเมืองขยายตัวอย่างรวดเร็ว

สิ่งใดที่ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของประวัติศาสตร์

1. เวลา
2. ตำนาน
3. หลักฐาน
4. พงศาวดาร
5. จดหมายเหตุ

ไพร่ประเภทใดที่ขึ้นกับพระมหากษัตริย์ แต่ทรงมอบหมายงานให้อยู่ในความปกครองของขุนนางตามกรมต่าง ๆ

1. ไพร่หลวง
2. ไพร่เชลย
3. ไพร่ส่วย
4. ไพร่ฟ้าข้าไท
5. ไพร่สม

การปฏิรูปโครงสร้างการปกครองทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคของรัชกาลที่ 5 มีความสัมพันธ์กับข้อใดมากที่สุด

1. การเลิกระบบไพร่ทาส
2. การสร้างระบบการศึกษา
3. การสร้างทหารอาชีพ
4. การวางพื้นฐานการปกครองระบบประชาธิปไตย
5. การเสียดินแดนในวิกฤตการณ์ ร.ศ.112

สงครามโลกครั้งที่ 1

มหาอำนาจในยุโรปแตกแยกเป็น 2 ฝ่าย ความขัดแย้งกันทั้งทางด้านการแสวงหาอาณานิคม ความขัดแย้งทางการเมือง และเศรษฐกิจทำให้ชาติมหาอำนาจแสวงหาพันธมิตรไว้เป็นพวก แบ่งเป็น 2 ฝ่าย

1. กลุ่มประเทศสนธิสัญญาพันธมิตรไตรภาคี ประกอบด้วยเยอรมนี ออสเตรีย-ฮังการี และอิตาลี
2. กลุ่มประเทศความตกลงไตรภาคี ประกอบด้วยฝรั่งเศส สหภาพโซเวียต และอังกฤษ มหาอำนาจทั้งสองฝ่ายต่างไม่ไว้วางใจกัน และแข่งขันกันเพื่อให้ ประเทศอื่นๆ เข้าเป็นพันธมิตรของตน

สงครามโลกครั้งที่ 2

การรวมกลุ่มพันธมิตรของมหาอำนาจแบ่งเป็นสองฝ่าย

การก่อตัวของลัทธิชาตินิยมและ ลัทธินิยมทางทหาร ทำให้ชาติมหาอำนาจในสมัยนั้นหวาดระแวงซึ่งกันและกัน จึงรวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มพันธมิตร เพื่อให้ความร่วมมือช่วยเหลือกันทางทหารเมื่อถูกอีกฝ่ายหนึ่งคุกคาม มหาอำนาจ 2 กลุ่มมีดังนี้

1. ฝ่ายอักษะ(Axis) เป็นกลุ่มประเทศนิยมเผด็จการทหาร ได้แก่ เยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่น ดำเนินนโยบายรุกรานขยายอำนาจ และผนวกดินแดน เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสร้างความยิ่งใหญ่ให้ชาติตน
2. ฝ่ายพันธมิตร(Allies) เป็นกลุ่มประเทศเสรีประชาธิปไตย ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกา ดำเนินนโยบายประนีประนอมและรักษาสันติภาพ การเกิดสงคราม

ฉนวนของสงครามโลกครั้งที่ 1 คือ การลอบปลงพระชนม์มกุฎราชกุมารของประเทศใด

1. ออสเตรีย
2. เซอร์เบีย
3. เยอรมันนี
4. รัสเซีย
5. อังกฤษ

สงครามโลกครั้งที่ 2 แตกต่างจากสงครามโลกครั้งที่ 1 อย่างชัดเจนในประเด็นใด

1. การเข้าร่วมสงครามโลกของสหรัฐอเมริกา
2. การชนะสงครามของฝ่ายสัมพันธมิตร
3. การที่สหภาพโซเวียตไม่ได้เข้าร่วมสงคราม
4. การขยายพื้นที่ของสมรภูมิและความร้ายแรงของอาวุธ
5. การยุติความขัดแย้งและจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศ

ภูมิศาสตร์

เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ คือ วัสดุ อุปกรณ์ ในรูปแบบต่างๆ ที่นำมาใช้เพื่อการศึกษาการสำรวจ การเก็บรวบรวม การบันทึก การวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนใช้เป็นสื่อในการเผยแพร่ข้อมูลทางภูมิศาสตร์

1. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาข้อมูลทางภูมิศาสตร์ แบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ประเภทให้ข้อมูล

เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ประเภทใช้หาข้อมูล

2. เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ประเภทให้ข้อมูลได้แก่ ลูกโลก แผนที่ ข้อมูลสถิติ กราฟและแผนภูมิ แผนภาพ ภาพถ่ายทางอากาศ ภาพจากดาวเทียม และอินเตอร์เน็ต

3. เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ประเภทใช้หาข้อมูลได้แก่ เข็มทิศ เครื่องมือวัดพื้นที่ เทปวัดระยะทาง เครื่องย่อขยายแผนที่ กล้องวัดระดับ กล้องสามมิติ กล้องสามมิติแบบพกพา และเครื่องมือวัดลักษณะอากาศแบบต่างๆ เช่น เทอร์โมมิเตอร์ บารอมิเตอร์ และเครื่องวัดน้ำฝน เป็นต้น

4. ลูกโลก คือ หุ่นจำลองของโลก

5. ลูกโลกแบ่งออกเป็น 2 แบบตามลักษณะการแสดง ได้แก่

- 5.1 ลูกโลกที่แสดงลักษณะพื้นผิวโลก

- 5.2 ลูกโลกที่แสดงลักษณะโครงสร้างภายในเปลือกโลก

6. ข้อมูลสถิติทางภูมิศาสตร์ที่ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงมีทั้งข้อมูลข้อความและตัวเลข นิยมแสดง 2 รูปแบบ ได้แก่

- 6.1 ตารางสถิติ

- 6.2 กราฟและแผนภูมิ

7. เครื่องมือประเภทอุปกรณ์ทางภูมิศาสตร์ หมายถึง อุปกรณ์ที่ใช้วัดหรือเก็บข้อมูลทางภูมิศาสตร์ในด้านต่างๆ เช่น ทิศ ระยะทาง ความสูง ตำแหน่งที่ตั้ง อุณหภูมิของอากาศ และปริมาณฝน เป็นต้น

8. เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ที่ใช้วัดลักษณะอากาศ ได้แก่

8.1 เทอร์โมมิเตอร์ Thermometer คือ เครื่องมือสำหรับวัดอุณหภูมิ มีหน่วยวัดเป็น องศาเซลเซียส องศาฟาเรนไฮต์ องศาเคลวิน องศาโรเมอร์

8.2 เทอร์โมกราฟ Thermograph คือ เครื่องมือสำหรับวัดอุณหภูมิ แบบหนึ่ง แต่ปลายเข็มชี้ต่อเข้ากับปากกา สามารถขีดบนกระดาษกราฟที่หมุนด้วยลานนาฬิกาบันทึกการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิได้ตลอดเวลาด้วยเส้นกราฟอัตโนมัติ 8.3

บารอมิเตอร์ Barometer คือ เครื่องมือสำหรับวัดความกดอากาศ

8.4 บารอกราฟ barograph คือ เป็นแอนนิรอยด์บารอมิเตอร์แบบหนึ่ง แต่ปลายเข็มชี้ต่อเข้ากับปากกา สามารถขีดบนกระดาษกราฟ ที่หมุนด้วยลานนาฬิกาบันทึกการเปลี่ยนแปลงความดันอากาศได้ตลอดเวลาด้วยเส้นกราฟอัตโนมัติ

- 8.5 แอโรเวน Aerovane คือ อุปกรณ์สำหรับวัดทิศทางและความเร็วของลม

- 8.6 แอนนิโมมิเตอร์ (Anemometer) คือ เครื่องมือใช้วัดความเร็วของลม

- 8.7 วินเวน Wind Vane คือ เครื่องมือใช้วัดทิศทางของลม มีสัญลักษณ์เป็นรูปไก่หรือลูกศร

8.8 ไฮโกรมิเตอร์ Hygrometer คือ อุปกรณ์ใช้วัดความชื้นของอากาศ โดยมีเส้นผมเป็นอุปกรณ์สำคัญ ถ้าอากาศมีความชื้นสูงจะทำให้เส้นผมยืดตัว แต่ถ้ามีความชื้นน้อยเส้นผมจะหดตัว ทั้งนี้หน้าปัดจะแสดงค่าความชื้นบนกระดาษกราฟให้เห็น

8.9 ไฮโครมิเตอร์ Psychrometer คือ อุปกรณ์ใช้วัดความชื้นของอากาศอีกแบบหนึ่ง ประกอบด้วยเทอร์โมมิเตอร์ 2 อัน คือ เทอร์โมมิเตอร์ตุ้มแห้ง และ เทอร์โมมิเตอร์ตุ้มเปียก

8.10 เครื่องวัดน้ำฝน Rain Gauge คือ เครื่องมือสำหรับตรวจวัดปริมาณฝนโดยวัดเป็นความสูงของน้ำที่ได้จากน้ำฟ้าที่ตกลงมา โดยสมมติให้น้ำนั้นแผ่กระจายไปบนพื้นราบที่ไม่มีการดูดซึมและไม่มี การระเหยเกิดขึ้น

9. ความกดอากาศ คือ มวลของอากาศที่กดลงบนพื้นที่ 1 ตารางหน่วย

10. มิลลิบาร์ millibar คือ หน่วยวัดความกดอากาศ (1 มิลลิบาร์ = 1000 บาร์) หรือ (1 มิลลิบาร์ = 1,000 ไดน์ต่อตารางเซนติเมตร)

11. ความกดอากาศ ณ ระดับน้ำทะเลปานกลาง 1013.341 มิลลิบาร์

12. ไอโซบาร์ isobar คือ เส้นความกดอากาศเท่า (เส้นที่ลากเชื่อมบริเวณที่มีความกดอากาศเท่ากัน)

13. ไอโซเทอร์ม isotherm คือ เส้นที่ลากเชื่อมบริเวณที่มีอุณหภูมิเท่ากัน

14. ไอโซไฮท์ isohyet คือ เส้นที่ลากเชื่อมบริเวณที่มีปริมาณน้ำฝนเท่ากัน

15. เครื่องมือประเภทอุปกรณ์ทางภูมิศาสตร์ ได้แก่

15.1 เข็มทิศ compass คือ เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ใช้หาทิศทาง โดยเข็มทิศจะชี้ทิศเหนือแม่เหล็กโลกเสมอ โดยหน้าปัดของเข็มทิศจะบอกตำแหน่งทิศหรือค่ามุมที่กำหนด

15.2 เครื่องมือวัดพื้นที่ planimeter คือ มีลักษณะคล้ายไม้บรรทัดทำด้วยโลหะยาวประมาณ 1 ฟุต ใช้สำหรับวัดพื้นที่ในแผนที่ โดยเครื่องจะคำนวณให้ทราบค่าของพื้นที่แสดงค่าบนหน้าปัด

15.3 กล้องสามมิติ หรือสเตอริโอสโคป Stereoscope คือ อุปกรณ์ที่ใช้ดูรูปถ่ายทางอากาศ เพื่อพิจารณาความสูงต่ำของลักษณะภูมิประเทศ ในพื้นที่นั้นๆ

15.4 กล้องวัดระดับ Telescope คือ อุปกรณ์วัดระดับความสูงจากพื้นดิน เพื่อสำรวจพื้นที่สร้างถนน โดยจะช่วยกำหนดระดับแนวถนนได้ตามที่ต้องการ

15.5 เครื่องย่อขยายแผนที่ patograph คือ อุปกรณ์ที่ใช้จัดทำแผนที่ เพื่อย่อหรือขยายแผนที่ให้ได้ขนาดหรือมาตราส่วนตามที่ต้องการ โดยทั่วไปนิยมใช้แบบโต๊ะไฟ ซึ่งมีแท่นวางแผนที่ตั้งระดับ และมีไฟส่องอยู่ใต้กระจก ทำให้เห็นแผนที่ตั้งระดับปรากฏเป็นเงาบนกระจกอย่างชัดเจน ทั้งนี้ ผู้จัดทำแผนที่ดังกล่าว จะต้องลอกถ่ายเพื่อย่อหรือขยายแผนที่ด้วยมือของตนเอง

15.6 เครื่องมือวัดระยะทางในแผนที่ map measurer คือ เป็นเครื่องมือวัดระยะทางจากรูปในแผนที่ ทำงานด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ มีหน่วยการแสดงผลการทำงานเป็นระบบตัวเลขตัวเครื่องมีลักษณะคล้ายปากกา เคลื่อนที่โดยใช้ลูกกลิ้ง เคลื่อนไปตามเส้นทางที่ต้องการหาค่าระยะทาง

15.7 เทปวัดระยะทาง measuring tape คือ ใช้สำหรับวัดระยะทางของพื้นที่ เมื่อลงไปสำรวจหรือเก็บข้อมูลภาคสนาม เทปวัดระยะทางมี 3 ชนิด ได้แก่ เทปที่ทำด้วยผ้า เทปที่ทำด้วยโลหะ และเทปที่ทำด้วยโซ่

16. รีโมทเซนซิง Remote Sensing (RS) หมายถึง การรับรู้จากระยะไกล โดยใช้เทคโนโลยี ในการบันทึก คุณลักษณะของสิ่งต่าง ๆ บนพื้นโลก จากการสะท้อนหรือการแผ่รังสีพลังงานแม่เหล็กไฟฟ้า

17. ระบบระบุตำแหน่งบนพื้นโลก Global Positioning System (GPS) หมายถึง การบอกตำแหน่งบนพื้นผิวโลก โดยใช้คลื่นสัญญาณวิทยุและรหัสจากดาวเทียมมาบอกพิกัดบนพื้นผิวโลก

18. ดาวเทียมดวงแรกที่ประเทศไทยใช้เพื่อสำรวจทรัพยากรธรรมชาติมีชื่อว่า ดาวเทียมธีออส THEOS-Thai (Earth Observation System)

19. ระบบกำหนดตำแหน่งบนพื้นผิวโลก (GPS) จะต้องใช้ดาวเทียมอย่างน้อย 3 ดวง เพื่อคำนวณหาตำแหน่งพิกัดบนพื้นผิวโลก ระบบกำหนดตำแหน่งบนพื้นผิวโลก ประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก ดังนี้

19.1 ส่วนอวกาศ space segment ได้แก่ ดาวเทียม ซึ่งอยู่บนอวกาศทำหน้าที่ส่งสัญญาณ

19.2 ส่วนสถานีควบคุม control segment ได้แก่ สถานีภาคพื้นดินที่กระจายอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของโลกทำหน้าที่ติดต่อสื่อสารกับดาวเทียม

19.3 ส่วนผู้ใช้ user segment ได้แก่ เครื่องรับสัญญาณ หรือเครื่องกำหนดตำแหน่งบนพื้นโลก มีหลายขนาดสามารถพกพาไปได้ ทำหน้าที่แปลงสัญญาณและคำนวณหาพิกัดตำแหน่งบนพื้นผิวโลก

ถ้านักเรียนต้องการทราบพิกัดภูมิศาสตร์ของโรงเรียนตนเอง ควรใช้เครื่องมือวัดชนิดใด

1. จีพีเอส
2. อาร์เอส
3. จีไอเอส
4. เซ็มทิส
5. แผนที่ประเทศไทย

แผนที่แบ่งเขตอำเภอและจังหวัด จัดเป็นแผนที่เฉพาะเรื่องประเภทใด

1. แผนที่ทวีป
2. แผนที่รัฐกิจ
3. แผนที่คมนาคม
4. แผนที่ธรณีวิทยา
5. แผนที่ภูมิประเทศ

การแสดงลักษณะภูมิประเทศโดยใช้สีในแผนที่ สีในข้อใด แสดงว่าพื้นที่บริเวณนั้นเป็นที่ราบ

1. สีฟ้า
2. สีขาว
3. สีเขียว
4. สีน้ำเงิน
5. สีน้ำตาล

น้ำจืดบนผิวดินในโลกส่วนใหญ่อยู่ในลักษณะใด

1. น้ำในเขื่อนไฟฟ้าพลังน้ำ
2. น้ำที่พืชดูดซึมไว้
3. น้ำในแม่น้ำลำธาร
4. น้ำในรูปความชื้นในดิน
5. น้ำในทะเลสาบ

อนุสัญญาและพิธีสารระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

อนุสัญญา UNFCCC	ว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโลก
อนุสัญญา CITES	ห้ามค้าสัตว์ป่าและพ
อนุสัญญา BDC	อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ
อนุสัญญา WHC	คุ้มครองมรดกโลก
อนุสัญญา UNCCD	ต่อต้านแปรสภาพเป็นทะเลทราย
อนุสัญญาเวียนนาและพิธีสารมอนทรีออล	ป้องกันรักษาโอโซนด้วยการลดสาร CFC
อนุสัญญามาเซล	ควบคุมการเคลื่อนย้ายสารเคมี ของเสียอันตราย
อนุสัญญารอตเตอร์ดัม	ว่าด้วยการแจ้งข้อมูลสารเคมีล่วงหน้าสำหรับสารเคมีอันตราย
อนุสัญญาแรมซาร์	อนุรักษ์พื้นที่ชุ่มน้ำ
พิธีสารเกียวโต	ลดการปล่อยแก๊สเรือนกระจก เช่น คาร์บอนไดออกไซด์
โครงการ UNEP	โครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ
โครงการ MAB	อนุรักษ์พื้นที่สงวนชีวมณฑล

ดอนหอยหลอด จังหวัดสมุทรสงคราม มีความเกี่ยวข้องกับอนุสัญญาฉบับใด

1. CITES
2. Kyoto Protocol
3. UNFCCC
4. Ramsar
5. Vienna

นิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด อำเภอเมือง จังหวัดระยอง เป็นบทเรียนของปัญหาวิกฤตการณ์สิ่งแวดล้อมของประเทศไทยข้อใด

1. สารมลพิษ
2. มลพิษจากขยะและสิ่งปฏิกูล
3. มลพิษทางอากาศและกลิ่น
4. มลพิษทางเสียงและมลพิษทางน้ำ
5. มลพิษความเห็นแก่ตัวของมนุษย์